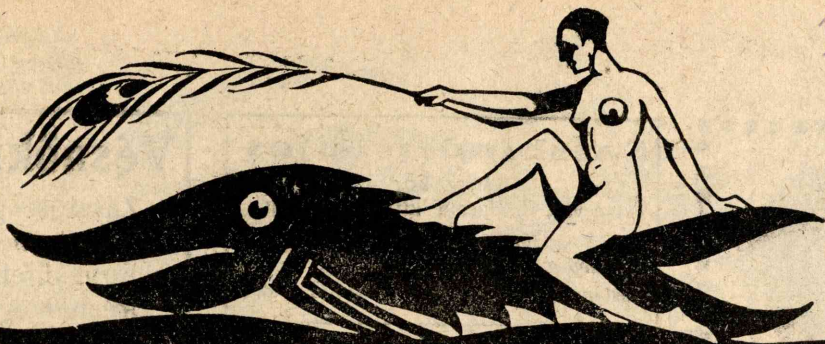

imprimat legal

19. DEC. 1927

KAVIR

KULTURÁ • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

A könyvmoly

Hevesi Zoltán lapunk részére készült rajza után

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárát Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákat — 41

Ha szép akar lenni, használjon
Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor 19.

Joszt József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézik.

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézete
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő-herceg ucca 12. a Várady plissé és gouvér intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák festését és vegytisztítását. 7

Fassbinder Lajos

Oriszabó, 43
Temevár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szolid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások 38

kaucsuk és aranyban!

Gutjan Gvörög

Timisoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőmefestés, kémiai
vegytisztító imézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felfrissítése).

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszerárban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szolid árak mellett! 28

Vésnöki munkák:

Zászlószegek
Sporttermek
Egyesületi jelvények,
Rézbélyegzők
Zománctáblák (27-36)
Rézajótábla

Legolcsóbban készülnek
Ékszerészeknek külön árjegyzék

Atelier de Gravura, Timisoara I.
Piața Sf. Gheorge No 4.

Kovinka Somborac, Timisoara

IV. Uri ucca 4. sz.

Mindennemű divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 Lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

„IRIS”

Parfüméria, Timisoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok,
puderek és mindennemű kosmetikai cikkek a legnagyobb választékban,
olcsó, versenyképes árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:

Reismann Sándor

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagylalt és jeges kávé Mann cukrászánál kaphatók.
Timisoara, II., Andrási ut 12.

Kubitz Frigyes

kárpitos- és díszítőműhelye
Gyárvaros, Három király u. 18 sz.
alatt. 43

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 490 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
lámkra fizetendő be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendőek. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Tizenhatéves volt . . .

— Eredeti kézirat —

Tizenhatéves volt és valahányszor láttam, különös érzet szaladt végig egész testemen. Tekintetem mohón siklott először térdeire, amelyek a rövid kis ruha alól kíváncsan kigömbölyödtek, úgy hogy formás combjaiból kilátszott egy jókora darab, azután fiús kis mellére, amely talán éppen azért még jobban izgatott, mintha föltűnően telt és erősen kifejtett lett volna.

Hosszan utánanéztem és szemeim csillogni kezdtek, amikor néha-néha hátbakapta a szél és testéhez fújt könnyű kis ruhája élesen körülrajzolta pompásan, szabályosan domborodó kis ülepét.

Amikor csak tehettem, a nyomában voltam és jól emlékszem, egyszer sikerült őt meglepnem a kertben, amikor lehajolt a földre és virágokat szedett. Háttal állt felém s amint lehajolt, fölhuzódtott rövid kis szoknyája, láttam a harisnyakötők fölött meztelen combjait és egy egyszerű, tenyérynai kis selyemnadrágot.

Más semmi sem volt rajta a ruha alatt és nekem zugott a fejem, forró lett a homlokom, száraz az ajkam, zavarosak a szemeim.

Egyszer ismét a kertben leptem meg, kényesebb és különösebb szituációban, szégyenkezve egyenesedett föl, sietve hozta rendbe ruháját — és én... szerettem volna rárohanni...

Természetes, hogy nagyon hamar észrevette ragaszkodásomat, szépsége, teste, fiatalága iránt érzett lelkes, fanatikus rajongásomat és ez lassankint közelebb hozta őt hozzám. Tetszett neki, hogy magamon kívül vagyok, ha lehajol kissé előttem és én az inge alatt megpillanthatom két almanagyságu, szinte hamvas, ruganyos kis mellhalmait; tetszett neki, hogy lázba hoz engem, ha megigazítja előttem a harisnyakötőjét, ha a szél egy őrizetlen pillanatban fölkapja kis szoknyáját és én megpillanthatom a feszesen kis ülepére tapadó selyemnadrágot...

Eleinte persze végtelenül

szégyelte magát, de azután mindjobban belemelegedett és egyre merészebb lett. Hosszas könyörgésem után kacéran föllibbentette szoknyáját, hogy én újra meg újra láthatiam azt a véremet fölkorbácsoló, tenyérynai kis bugyit, később combinéra vetközt és én szemeimmel majd fölfaltam csodásan ivelt vállát, előrajzolódó kecses formáit.

És őrjöngő, vad vágyamban most már azt kértem tőle, szeretném látni, csak látni: egészen meztelenül.

Haragudott, szégyelte magát, durcás volt, tiltakozott, talán egy pofont is kaptam finom kis kezeitől... s a végén: már csak szégyenkezett.

Vad mámor fogott el.

— Akarlak látni... akarlak... én is... én is megmutatom magam neked...

S egy hét múlva, amikor ismét együtt voltunk, lázasan, kipirultan kezdtem vetközni... ő is... csak arra kért, forduljak el, amíg készen van. Hallottam a ruhasusogást, hallottam, amint a ruhadara-

bok egyenként lelibegnek a szőnyegre... az utolsó valami is... a kis bugyi...

Keményre feszült egész testem ebben a pillanatban és lerántva vadul utolsó ruhadarabomat, mohón fordultam feléje. Ránéztem... és vad, kéjes hörgés szakadt fel torkomból...

Ő ott állt meztelenül... csodásan, szüzen, érintetlenül... szégyenkezve sütötte le szemeit... de azután mégis... mégis csak rám vetette tekintetét kíváncsian, remegve, borzongva... és elsápadt.

Merően, görcsösen meredt rám, keze ökölbe szorult, egész testét vonaglás rázta végig, arckifejezése eltorzult, mintha valami ijesztőt, irtózatosságot pillantott volna meg, szemei kidülledtek, lélekzete elszorult...

... Először látott férfit...

Ijedten rohantam hozzá, karjaimban fogtam fel, végigfektettem a pamlagon, melléje bujtam, simogattam, bátorítottam, beszéltem hozzá...

Ott feküdt előttem lehunytt szemekkel, tehetetlen meztelenségben, szüzen és kíváncsian. És bennem vad erővel ébredt fel minden régi elfojtott vágy és kíváncsian.

Megszédültem... és... megtörtént.

Még most is emlékszem rémületére, midőn fölriadt és kezét ösztönszerűleg még sajgó ölére feszítve riadtan felült és kétségbeesetten fordult hozzám:

— Mi történt...?

Régen volt ez. Ma velem együtt mosolyog, ha néha eszébe jut ez. Gyűrött arcáról ilyenkor pattogzik a festék, szemei alatt mély, sötét karikák huzódnak, mint valami évgyűrűk, számolni lehet rajtuk a multat...

Ma kerülöm őt, sajnálom és, szégyelem — de akkor: tizenhatéves volt...

Pethő Tibor

.....

A gép

— Eredeti kézirat —

Zugva, sisteregve rohant a vonat, elől a gép két tűzszele vigyázva kémlelte a kigyózó két fekete vonalt. A gépen ketten voltak, Lerey a vezető, kezét egy fogantyún pihentetve, szemei mereven néztek előre a sötétségbe, de gondolatai jóval megelőzték a gépet. Azok már otthon jártak a kis lakásban, a kicsi asszony körül. Életének két szenvedélye volt: az asszony és a gép. Azaz, hogy ez a két szenvedély volt az élete. E kettőn kívül mást nem ismert. Az egyiket nem tudta volna a másikért feláldozni és egyik nélkül sem tudta az életet elképzelni. A gép, ez már fiatal korától hozzá volt nőve, úgy ismerte, mint saját magát. Az asszony, ez két éve, hogy már mellette van, de azért még most is előfordul, hogy percekig szóltalanul, mint egy Istenre, úgy nézett rá. Nézte és csodálta, próbálta kifürkészni, majd hatalmas karjaiba kapva, szinte megfojtotta ölelésével. Kezdte siettetni a gépet, az előírt sebességnél több gőzt bocsájtott be. Prűszkölve száguldott hazafelé. Hátról egy szénrakáson guggolva nézte Orland, a fűtő, Lerey egyetlen barátja. Felsőhajlva nézte, hogy siettetni Lerey a gépet hazafelé, az asszony felé, Anna asszony felé, akit ő is úgy szeretett, aki neki is a bálványa volt. Am erről a szerelemről senki sem tudott. Félve, titkon őrizte ezt a szerelmét. Nagyon szerette Lereyt is és úgy gondolkodott, ha már az asszony nem lehetett az övé, akkor Lerey boldogságára kell hogy vigyázzon. Láta Lerey nagy szerelmét, állandóan figyelemmel kísérte az asszonyt. Nemsokára Lerey megszólalt.

— Mi az Orland? Min gondolkodol?

— Látom, hogy sietünk Lerey.

Sietünk Orland, sietünk. Tudod miért!

— Tudom Lerey, de vigyázz, mert idő előtt fogunk haza érni.

— Ne félj Orland, mindjárt visszaállítom a rendes gőzt. Mond

Orland, nem szeretsz te senkit?

— Tudod jól Lerey! Minek kérdezed?

— Igen, igen! De mégis gondoltam. És lehet úgy élni. Láto Orland, én nem tudnék úgy élni, Márta nélkül nem tudnám elképzelni az életet.

Orland kebelében éles kések forogtak, de azért mosolygott. Lerey tovább folytatta.

— Nem is tudja még ő sem, hogy mennyire szeretem.

— Mond Lerey, ő is szeret?

— Hogyne, nagyon szeret, Orland!

— És mi lenne akkor Lerey, ha egyszer megtudnád, hogy ő nem szeret téged, hogy ő mást szeret, mi lenne akkor, Lerey?

Lerey arca elborult, szemei sötéten villantak meg, homlokán kidagadtak az erek.

— Miért kérdezel ilyeneket Orland? Az nem lehet. Ezen még nem is gondolkodtam. De ha ez megtörténne, akkor nem tudom, de valami nagy dolog történne. Valaki... valaki meghalna... De eh minek beszélsz ilyen badarságokat Orland! Siessünk, mert vár a kicsi asszonyka. Vár, meleg csókkal, ölelő karjaival.

És repültek hazafelé, a kicsi asszony felé, aki csókkal és ölelő karokkal várja Lereyt. Az szeliden simogatta meg a gépet.

— Siess, siess gépem, mert várnak, nagyon várnak...

*

Otthon volt. Az ajtó előtt egy pillanatra megállt, hogy dobogó szívét lecsillapítsa. Majd benyitott. — Márta!

Az csendesén jött elé, arcára keskeny, erőszakos mosolyt kényszerített. De Lerey a nagy örömmiatt nem vette ezt észre. Ő csak az ő asszonykáját látta. Pehelyként kapta fel és vitte a szék felé. Ott magához akarta szorítani. Márta összeszedve erejét, eltolta az erős embert.

— Ne Lerey! Hagyj! Oly fáradt vagyok. Most ne. Majd.

Lerey ijedten nézett rá.

— Márta! Mi ez? Így fogadsz te engem?

És hörgő zokogás buggyant ki melléből. Ez most történt meg először, hogy az ő kicsi asszonya nem akarta őt és ez elementáris erővel hatott a lelkére. Márta kínosan tartotta kezeit a síró nagy ember láttára, de nem tudott oda

menni hozzá. Mert... mert... ajánkán még ott égett a másik csókjának az íze. Még ott érezte a másik testének melegét, a másikat, ki ur volt, ki elegáns volt, ki jószagu, fehér, tiszta volt, ki gyengéd volt és ki szépen tudott beszélni. Most ránézett erre az emberre, ki piszkos volt, fekete volt, foltos ruhájában vadul, darabosan esett neki. Ugy érezte, hogy most nem tudna odamenni hozzá, nem még ha kényszerítenék sem. De Lerey nem kényszerítette, csendesen, szótlánul megmosakodott és lefeküdt. Másnap egész nap szótlán volt és este csendesen homlokán csókolta Mártát és ment a gépéhez. Az ő hü gépéhez.

*
Multak a napok és Lerey megváltozott. Egy éjszaka, mikor mind jobban távolodott el hazulról, ismét mereven nézett ki a vak sötétségbe. Nézte az elfutó tájakat s mikor egy-egy tanyai ház előtt szaladt el, elgondolta, hogy mily szerelem, avagy mily boldogtalanság lakozik a fehér falak mögött. Azóta nem közeledett Mártához, de már nem bírta, úgy fogta fel a történeteket, hogy ő a bűnös és már sokat gondolkodott rajta, hogy miképp engesztelné meg Mártát. Orland motoszkálása verte fel gondolataiból.

— Mi az Orland, hogy áll a gép?

— Legteljesebb rendben Lerey.

Kis Csend lett, majd egyszerre Orland félénken, habozva megszólalt:

— Lerey!

— Mi az Orland?

— Barátodnak tartasz engem Lerey?

— A gépen és az asszonyon kívül egyetlen barátom vagy Orland! De mit akarsz?

Orland nem válaszolt mindjárt, habozott. A gépen vak sötét volt, Lerey szeme kíváncsian villogott, majd Orland is felveté szemét és beszélni kezdett.

— Hallgass meg engem Lerey! Mielőtt te elvettéd volna Mártát, én már szerelmes voltam belé és azóta mindig is szerettem. Erről a szerelemtől te vagy az első, aki tudsz. És más nem is fogja megtudni soha. Mit szólsz Lerey?

— Sajnálalak Orland, mert tudom szenvedtél.

— Mikor aztán elvettéd Mártát, fájt, de azt gondoltam, Lerey, egyetlen barátom, legyen boldog, és úgy éreztem, hogy nekem kell

vigyázzak a te boldogságodra.

— Miért mondod ezeket most el Orland? Van tán valami okod rá?

— Van Lerey!

Lerey szeme felvillant, kezei vadul ragadtak meg egy szelentyűt. Mellettük futottak a dimenziók.

— Beszélj Orland!

— Lerey, feleséged Márta, hűlen hozzád!

Tompán hangzott el a szó a sötétségben. Lerey megtántorodott. Vállon ragadta Orlandot. Lihegett.

— Orland?!

— Hiszel nekem Lerey? Nem tartod hazugságnak?

— Hiszek Orland! De beszélj!

— Vigyáztam a boldogságodra Lerey. Láttam nagy szerelmedet és meggyőződtem, hogy Márta érdemetlen erre.

Íme egy kis levél.

Összegyűrt kis papirdarabot adott át Lereynek, az mohón futotta át, majd összetorpant. Odatámaszkodott a gépéhez. A gépéhez, mely hü maradt hozzá. Simogatta és beszélt hozzá.

— Látod, a másik elhagyott, csak te maradsz hü, a másikat jobban szerettem, pedig téged kellett volna jobban szeretni. Megyünk együtt, vágatunk dimenziókon át, vizünk embereket, sorokat, szerelmeket és tragédiákat. Az én tragédiámat.

Orland félbeszakítja.

— Lerey tudod miért csalt meg, mert ur volt és te egyszerű munkás vagy, mert tiszta jóillatu volt és te piszkos vagy.

— Orland emlékszel, egyszer azt kérdezted tőlem, mi lenne, ha meghallanám, hogy Márta már nem szeret, hogy mást szeret és én akkor azt... azt válaszoltam, hogy valaki... valaki meghalna! ... Emlékszel Orland?

Orland vadul ragadta meg Lerey vállát, szemei szikráztak a sötétben, belelihegte a fülébe.

— Ide hallgass Lerey! Jól fogózz meg Lerey! Ók! Márta és az a finom ur... ők ketten, itt vannak a vonaton! Lerey megtántorodott és felhördült. Szemei vészesen villantak meg. Orland visszahúzódva nézte, hogy mit fog csinálni. Az végigsimogatta a gépet, egy pár szót motyogott hozzá.

— Hü barátom... gépem... most, segíts... bosszút...

Majd megragadta a sebességváltót, lassan forgatni kezdte. A

mutató elkezdett mozogni, lassan szökött előre, hetven... künn elrohant egy kis órház... nyolvan... benn kíváncsian néztek fel az emberek a sebesség miatt... kilencven... a dimenziók rohantak... a mutató szökkent... száz... bent idegesen mozgolódtak az emberek, egy fülkében egy nő és egy férfi bujt össze. Tovább... száztíz... Lerey szemei kitágultak, értelmetlenül motyogott.

— Siess... gyerünk... valaki meghal.

Orland összehúzódzkodva nézte a pokoli sebességet. Gyerünk! Iram. Sebesség. Láz. Dimenziók. — Százhusz...

Egy várost elhagytak. Nem merték feltartóztatni, kinyitották a pályát. Távirat a szomszéd városba, személyt visszatartani, pályát nyitva. Rögtön jött a válasz. Személy 17 perc kiment.

*

A mutató szökkent százharminc — bent az emberek némán várták, ami eljön. Lerey arca pokolian mosolygott, csak a mutatót nézte, keze lassan tolt a gözt, majd rakta a szentet. Orland meghúzódva figyelte és egyszer csak messziről, nagyon messziről két kis pontot vett ki. Mindjárt látta a közeledő Véget, a szemközi személyt. Átgondolta az egészet, itt most mind meg fognak halni. Lerey, Márta... mind. Márta, és ebben a pillanatban a bosszút legyőzte a szerelem. Az évekig elnyomott szerelem fellobbant, szeretete, habár a másé is volt, de látta és beszélt vele és most meg fog halni, többet nem látja. Halántéka a megpattanásig feszült. Hogy lehetne megmenteni? A két pont szemben folyton nőtt. Merészet gondolt, talán az életébe kerül, de nem baj. Márta élni fog. Átmászott a szenes kocsin le a kapcsolóig és ereje megfeszítésével lekapcsolta a szerelvényt a gépről. A szerelvény megvolt mentve. A gép Lereyvel egyedül repült tovább.

És bekövetkezett. Egy örült dördülés. Füst. Por. Lángok. Rom. Vas. Gőz. A gép hü maradt Lereyhez. Kinek keze még mindig a sebességváltót szorongatta, arca felismerhetetlenségig eltorzult. Az éppen maradt vonat utasai közt, kik körülállták a romokat egy nő és egy férfi szorosan simult össze. A nő szemében két könnycsepp jelent meg. A holt ember és a gép felett.

Nárcisus

BUTOROZOTT SZOBA

TEODOR FLOTT

— Narcissus eredeti fordítása. —

A bécsi Wipplinger-köruton egy elegáns, nagy ház kapujára egy cédula volt kitűzve, melyen a következő volt olvasható: „Itt egy elegáns butorozott szoba kiadó. Értekezni lehet II. emelet, ajtó 6.” Ezt meglátva egy fiatalember, elindult a második emeletre, hogy megnézzze a szobát.

Egy alig 24 évesnek látszó fiatal nő fogadta, aki behívta és barátságosan helyet kínált meg.

A fiatalember — egy fiatal könyvkereskedő segéd — nagyon zavart lett, mikor a hölgy megmondta neki a szoba árát és sajnálattal jelentette ki, hogy nem áll módjában ennyit fizetni s így egy olcsóbb szoba után kell nézzen.

A hölgy alaposabban szemügyre vette a fiatal embert; kinek rózsás, eleven arca volt, kis serdülő bajuszkával s kinek széles, erős vállai láttára, kicsit megcsillantak a nő szemei. És habár a fiatalember nem volt a legdivatosabban öltözve, tiszta, rendes külsővel bírt.

— És mennyit szokott fizetni egy szobáért? — kérdezte a nő, kinek nagyszerű alakja és telt idomai a fiúnak is rögtön feltűntek.

— Legtöbbet 30 shillinget, de minthogy ön, asszonyom, 60-at kér, kénytelen vagyok a szobát lemondani, habár megvallom, kényelmesnek és megfelelőnek találom magamnak.

A fiu egyre jobban és jobban kezdett tetszeni a nőnek, aki végül is így szólt:

— Rendben van, legyen az öné a szoba 30 shillingért!

Amit a fiu mint ajándékot nem akart elfogadni. Végre megegyeztek 40 shillingbe reggelivel együtt.

A fiatalember még aznap beköltözött. Kényelembe helyezte magát s mert megéhezett, kivett kabátja zsebéből egy darab kolbászt, egy üveg sört és jól megvacsorázott. Vacsora után lámpát gyújtott és egy könyv után nyúlt.

Nem sokat olvasott, mikor egyszerre kinyílt az ajtó és Wellenbergné asszony lépett be. Pál felemelkedett és udvariasan üdvözölte.

— Csak azért jövök, hogy érdeklődjem, meg van-e elégedve a szobával?

A nő helyet foglalt és beszélgetni kezdtek. Nem telt bele fél óra, már kölcsönösen ismerték egymás helyzetét. Minél többet beszélt a nő, Pálnak annál inkább melege lett, mert ő csak a Julia nagyszerű idomait sejtetni engedő lenge ruhadarabot nézte. Majd mikor a nő távozott, Pál nagy sóhajtások között nehezen elaludt. Éjjel azt álmodta, hogy Julia ott fekszik mellette, ő lecsusztatta testéről a kis inget és kemény melleit simogatta, mikor erős fájdalomra ébredt fel és a földön találta magát.

*

Azonban ezek a négy szemközti esti csevegések mind gyakoribbak és bizalmasabbak lettek.

Egyik este a Ronacherben mulattak, más este Pál színházjegyekkel kedveskedett az asszonynak.

Pál vére sokszor a robbanásig forrongott már, különösen, ha Julia könnyű negligséiben, sokat sejtetni engedő pongyolájában a reggeli kávét behozta, azonban szólni vagy cselekedni nem volt bátorsága, különösen mióta a nő meg is mondta, hogy ő csak a testvére akar lenni.

Egy este az operában néztek meg egy nagy balett-előadást, hol a sok félmeztelen női test és Julia simulása szerfölött felizgatták érzékeit, hazatérve azonban ismét egyedül kellett lefeküdnie. Kinos álma volt. Julia megint ott feküdt mellette és hívta őt, ő azonban csak csókolt és két kemény mellével játszott.

Már reggel volt és ő még mindig nyugtalanul hánykolódott és álmaival vesződött. Összefüggéstelen szavakat mormogott és nagyon melege lehetett, mert takaróját ledobta magáról.

Egyszerre halkan kinyílt a nagy szekrény ajtaja, melynek hátsó fala összekötő ajtóul szolgált a bájos szomszédnő szobájával, melyről Pálnak eddig sejtelve sem volt és — Julia lépett be rajta.

Sokáig legeltette szemeit a férfi félíg meztelen, szoborszerű testén.

Mig az felsóhajtott: „Julia!”

Julia szép metszésű ajkai közül halk kacaj tört elő.

— Pál! — költötte. — Palika, ébredjen, hisz már késő van!

Az ijedten emelkedett fel, csodálkozva dörzsölte szemeit. Azt hitte, hogy még álmodik. A takarót gyorsan magára akarta huzni, de nem találta.

— Mily gyerekes még! — nevetett Julia, miközben feszitelenül az ágy szélére telepedve, fecsegni kezdett.

Az még mindig nem tért magához. A nő csipelődni kezdett Pállal, akinek ettől még inkább melege lett, miközben zavarba jött, mert az egyetlen ruhadarab, mely fedte, nevetségesen rövid volt.

Közben azonban a fiu tüzeit Julia is kedte érezni és szeretett volna lángjai közt lenni, de Pál vágyát csak sovárgó arca és kifejezési mozdulatai árulták el. Szólni egy szót sem szólt. Végre Julia meggondolta magát, rájött, hogy ha a fiun segíteni tud, hát segíteni kell. És tudára adta, hogy segíteni akar. Hozzásimult, csókolt és a fülébe sugta: „Pál, maga oly drága gyerek!”

A fiu félénksége is megtört és erős odatapadással átkarolva, minden erejével csókolt a nőt mindaddig, míg fáradtan hulltak szét...

Ez a jelenet azután még megismétlődött, hol a reggeli, hol az esteli órákban és Pál a menyországból érezte magát. Ismét rájött, hogy 40 shillingért reggelivel együtt ilyen nagyszerűen butorozott szobát sehol sem talált volna.

Julia pedig boldogan mesélte szomszédnőinek, hogy ilyen szolid és szorgalmas szobaur, mint a mostani, még nem volt.

És a szomszédnők is hamarosan megállapíthatták, hogy Julia a legboldogabb nő, mert reggelől estig érzelmes dalokat énekelt...

Ez a hely

amikor Krém száma 100-ra van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám.

ELADÓ

egy Schmidt Premier, régebbi típusu, használt, de kifogástalan állapotban lévő, masszív, erős szerkezetű

IRÓGÉP

Cím a kiadóhivatalban.

A RAVASZ IZSÓ

— EREDETI KÉZIRAT —

Izsó valutás volt. Még pedig szerencséskezű valutás.

Ennélfogva volt pénze is. Még pedig sok.

Es mert valutás is volt és sok pénze is volt, megengedhette magának, hogy a feleségén kívül egy csinos kis bécucit is tartson magának. Ezt már csak azért is joga volt megtenni, mert a felesége szépséghiányait sok ékszerrel, selvemmel és szőrmével tudta csak eltüntetni, míg ellenben a kis babuci, aki az Éva névre halgatott, akkor is ragyogóan szép volt, ha sem ékszer, se selyem, se bunda nem volt rajta. Csak éppen az volt a baj, hogy ezt az Éva nem akarta belátni. Nem volt hive az Éva-kosztümnek. Sőt ellenkezőleg. — Gyakran mondogatta is Izsónak:

— Hallod-e, Izsókám, ha azt akarod, hogy leveleközsem neked, úgy gondoskodj elebb, hogy jól tudjak felöltözni.

Es mert Izsó szerette az Évát leveleztetni, ennélfogva szorgalmasan öltöztette is.

Hát ugy nagyjában meg is volt az Éva elégedve Izsóval. Hiszen kényeztette, amennyire csak lehetett. Olykor elvitte autóján kirándulásra, eljárt vele színházba, együtt felkeresték a bárókat és megfordultak mindenütt, ahol az emberek a pénzükért jól tudnak mulatni.

Csak egy dolog bántotta Évát.

Módfelett felháborodott azon, hogy Izsó, valahányszor a feleségével volt valahol és véletlenül olykor találkozott Évával, akkor mindig úgy tett, mintha nem ismerné. Szóval nem vette észre.

Ez érthető is. Mert az Izsó felesége igen féltékeny asszony. Jaj lett volna Izsónak, ha kívül, hogy barátnőt tart magának. A feleségének nem is a pénz fájt volna, amibe Izsónak az Éva kerül, hanem a csókokat és öleléseket sajnálta volna, melyeket Éva kap Izsótól. Ezt soha se tudta volna a férjének megbocsátani. Ezért aztán érthető, hogy Izsó a felesége jelenlétében nem merte észrevenni Évát.

Azonban Éva nem találta ezt olyan igen természetesnek.

— Hallod-e, Izsó, — mondta sokszor, — nekem ugyan semmi

kifogásom nincsen az ellen, hogy törvényes feleséget is tartasz magadnak, de azt egyenesen kikérem magamnak, hogy valahányszor az ő társaságában vagy és találkozunk, mindig úgy mégy el mellett, mintha levegő volnék.

Izsó ezekkel a beszédekkel eleintén nem sokat törődött. Ugy gondolta, hogy azért van két füle, hogy az egyikben bemenjen a szó, a másikon meg ki. Azonban Éva nem nyugodott bele ebbe az elintézésbe. Mindig követelőbb lett. Egyszer pedig harciasan kijelentette:

— Hallod-e, Izsó, nekem most már elég volt! Mi vagyok én? Egy utolsó vagyok, hogy rám se hederitesz, amikor a feleségeddel vagy? Nem kívánom én, hogy olyankor gyere hozzám, gazsulálj, de azt megkövetelem, hogy legalább észrevegyél! Azért csak annyit mondok, ha még egyszer megtörténik, hogy elnézel fölöttem, akkor — legyen az bárhol, — olyan hét országra szóló botrányt csapok, hogy megemlegeted! Azt se bánom, ha aztán szakítunk is! De fumigálni nem hagyom magam! Értetted?

Izsó a bajnak ugy igyekezett elejét venni, hogy még az eddiginél is gondosabban kerülte, hogy az ilyen hármass találkozás megtörténjék. Lehetőleg ritkán ment a feleségével valahová. Ha pedig muszáj volt az asszonyt elkísérni, lehetőleg olyan helyekre ment, ahol nem igen találkozhatott Évával.

Egyszer azonban mégis megtörtént.

Egyik nap a déli órákban Izsó felesége a szabónőjéhez készülődött s odaszólt Izsónak:

— Megyek a szabónőhöz, de elebb szeretnék veled elmenni a Jeti tantihoz.

— Menjen a fene ahoz a vén skatulyához, — dohogott Izsó.

— Ne feledd, hogy a Jeti tanti milliói vannak és egyedül áll a világban. Hát azt akarod, hogy a vagyónát másra hagyja? Ma pedig azért is el kell mennünk hozzá, mert nénapja van.

Es mert Izsó se idegenkedett a Jeti tanti millióitól, hát elkísérte a feleségét.

Éppen a korzón mentek, amikor Izsó egyszerre ugy érezte, hogy jó volna elsülyedni. A távolból ugyanis hirtelen közeledni látta Évát.

Azonban Éva is észrevette Izsót. Mintha véletlenül történt volna, magasra emelte csukott napernyőjét. Izsó azonban a mozdulatból megérezte, hogy az nem véletlen, hanem azt jelenti:

— Próbálj csak megint könnyösen elmenni mellettem, de szét-töröm rajtad ezt a napernyőt!

Szegény Izsó elsápadt és a homlokán kigyöngyözött a verejték. Éppen arra gondolt, hogy a közelgő villamos elé veti magát, mikor hirtelen mentő ötlete támadt.

— Mucus, — szólt a feleségéhez, — ha a Jeti tanti millióira gondolok, olyan jó kedvem támad egyszerre, hogy szeretnék valami viccet csinálni.

— No, ne mondd!

— De mondom! Például nézd csak. Amott jön az a magas, vöröshaju hölgy. Ezzel csinálók egy tréfát. Majd köszönök neki barátságosan. Azt fogja hinni, hogy valami régi ismerőse vagyok s bár nem fogja tudni, hogy kicsoda, de ezt nem akarja majd mutatni és mosolyogva viszonzozza a köszönést.

— Milyen bolond ötleted van, Izsó. Az a hölgy nem is fogadja majd a köszönést.

— Fogadjunk!

— Jó. Ha nyerek, kapok egy új ruhát.

— Helyes! És ha én nyerek, kapok két kimenő estét.

Egyszerre aztán előttük termett Éva.

Izsó levette fejéről kalapját és mély meghajlással köszönt.

Éva fogadta a köszönést, mosolygott és tovább libbent.

Izsó szívéből egy kő esett le.

— Nyertél, — szólalt meg a felesége. — Hogy milyen buta né-mely nő! Bedül egy ilyen trükk-nek!

— Ugye mondtam, — nevetett Izsó, — ismerem én a nőket. No, de azért mégis megkapod az új selyemruhát.

— Te pedig a két kimenőt.

Aznapi este Éva nagy barátsággal fogadta Izsót és sokkal forróbban csókolta, mint máskor.

Izsó pedig meg volt magával elégedve és gondolatban megveregette saját vállát és suttogetta:

— Mégis ravasz fiu vagy te, Izsó!

Hafiz Etnekir.

A vörös oltár rableánya

— Eredeti kézirat. — Írta: „CSÖPPIKE” —

I.

Malchus Elfrida egy vörös bársonyszéken ült és kényelmetlenül mozgólódott. Modern reformruha fedte ingerlő idomait.

— Meddig váratnak ezek még engem?

Utolsó szavaira márki Casti Piani lépett be az elfüggönyözött ablaku terembe. Magastermetű férfi volt, kopasz fejjel, magas homlokkal, nagy, melancholikus szemekkel, melyek úgy égtek, mint eszkimó tüzek az északsarki hómezőkön. Erős sasorra és nagy, lelógó, fekete bajusza volt. Fekete szalonkabát, sötét, színes mellény, szürke nadrág fedte, lakkcipője fénylett, fekete nyakkendője hanyagul megkötve, pókformájú briliánszal.

— Parancsol asszonyom?

Elfrida izgatottan válaszolt:

— Annak a... annak a hölgynek már megmagyaráztam elég világosan, hogy miért vagyok itt.

— Az a... az a hölgy igenis megmondta nekem, miért van kegyed itt. Azt is megmondta, hogy kegyed tagja a „Leánykereskedelem Leküzdésére Alakult Nemzetközi Egyesületnek.”

— Az vagyok. Tagja vagyok a „L. L. A. N. E.”-nek. Háromnegyed év óta keresem a nyomát ennek a szerencsétlen teremtnak. Akárhová értem eddig, mindenütt elhurcolták előlem. De most... most itt van... Ebben a házban. Még most is itt van... ezt az a hölgy is minden további nélkül bevallotta. Biztosított, hogy ideküldi, ebbe a szobába, hogy zavartalanul és négy szemközt beszélhessek vele. Erre a leányra várok most.

— A szóban forgó leány öltözködik, — mondta Piani Casti márki. — Az illető hölgy arra kért, hogy segítsem őnt át azon a kellemetlen érzésen, amit ez a ház idéz elő Önben.

Elfrida izgatottan fel és alá járt.

— Az a légkör, ami itt uralkodik, nekem már nem új. Mikor először léptem be ilyen házba, nagy lelki kinokat kellett legyőznöm. De most már megszoktam.

Piani Casti gúnyosan mosolygott:

— A tapasztalat azt mutatja, — mondta finoman, — hogy ebben az egyetlenben számosan vannak olyanok is, akiknek egészen más céljuk van, mint az elbukott lányok megmentése.

— A leánykereskedelem saját házában, saját fedelem alatt kereste ki áldozatát, — folytatta zavartalanul Elfrida. — Éjszakáról éjszakára, mikor álomra hajtottam fejemet... Ez a tizenhét éves kis teremtné, anélkül, hogy erről csak álmodtam is volna, behatolt a dolgozószobámba és az ő szereleméhes, buja képzeletét belemártotta azokba a könyvekbe, melyek a leánykereskedelem leküzdésére szolgálnak s csábító képében az érzéki örömök bűneit tárják fel elriasztó példaul. És én ostoba liba, huszonnyolc éves korom dacára nem vettem észre a leányon, hogy éjszakázott! Én sóha életemben nem töltöttem ébren éjszakát. S mikor reggel megint munkába fogtam, fel sem tűnt előttem, ki dobálta egymásra örült zavarba könyveimet, írásaimat. Szüleimet félrevezette ez a kislány szerény és éretnyes viselkedésével. Papa úgy tekintette az ő jelenlétét, mint egy nap-sugárét, amely a sötétbe suhant be.

— A leány ugyebár, egy mosónő törvénytelen gyermeke? Tudja kegyed, ki volt az apja? — Piani Casti.

— Nem. De kicsoda ön? Honnan tudja ön mindezt?

— Hm... Hát ez a leány egy az önök kiadásában megjelent iratban azt olvasta, hogy a napilapok bizonyos cimeket közölnek, melyek alatt a leánykereskedők fiatal leányokat hamis ürügyekkel magukhoz csalnak, hogy aztán meztelen testüket kilökjék a szerelem piacára. Erre a leány az első jobb lapban kikeresett egy ilyen címet, irt oda egy nagyon szép és korrekt levelet, melyben ajánlkozott annak az állásnak a betöltésére, amiket azok az emberek családoknak jeleztek. Így ismerkedtem meg vele.

— És ezt, ezt ily cinizmussal ki meri mondani? — kiáltott felháborodva Elfrida.

A márki hidegen meghajolt.

— Ezt, nagyságos kisasszonyom, ilyen cinizmussal ki merem mondani. Elfrida heves izgalomban összeszorította ökleit:

— Tehát az a szörnyeteg... aki a szegény leányt kiszolgáltatta a szegénynek... az a szörnyeteg ön volt?

— Ha sejtené, jobban vigyázna, hogy ilyen szörnyeteg előtt, mint

amilyen én vagyok, nyugodt maradjon.

— Ezt nem értem, — mondta Elfrida röviden. — Nem tudom, mit akar ezzel mondani?

— Kegyed... hm... kegyed még érintetlen? — kérde Casti Piani buján.

— Hogy merészel ilyet kérdezni tőlem? — kérde a leány pirulva.

— Ki az isten csodája tilthatja ezt nekem meg, már bocsásson meg... De hát hagyjuk, ha úgy tetszik. Az bizonyos, hogy még férjnél nem volt.

Mint ahogy éppen közölte velem, ön huszonnyolc éves. Ezek a tények eléggé bizonyítják, hogy ön... eltekintve most azoktól a szegény teremtnéktől, akiknek megmentésére ön idejött, — ilyen csekély mértékben bár, de érzi nemiségét. Távol álljon tőlem, hogy őnt betegesnek vagy természetellenes hajlamnak tartsam. De tudja é, kedvesem, hogyan, mi módon elégitette ön ki az ön kétségkívül igen gyöngye érzéki nemiségét? Azzal, hogy belépett a „L. L. A. N. E.”-be!

— Kicsoda ön, uram? — kérde Elfrida fojtott indulattal. — Én azért jöttem ide, hogy egy szerencsétlen teremtné a bűn karjaiból kiragadjak, nem pedig saját hajlamomból!

Piani Casti rendíthetetlenül folytatta mondókáját:

— Önnek a természet nagyon csekély érzékiséget osztott ki, nekem meg tulsokat. Ami az ön érzékiségének a leánykereskedelem leküzdése... ugyanazt jelenti az ön érzékiségemnek a leánykereskedelem.

— Ne beszéljen ilyen szemérmetlenül, — mondta felháborodva Elfrida. — Azt hiszi, engem elkábíthat a maga perverz hókuszpókuszai-val, engem, aki mint egy üldözött kutya száguldok most bünbarlangból bünbarlangba azután az elvetemült nő után? Mint boldogtalan, bünös nő állok itt; ki tudtán kívül egy fiatal életet a nyomor és a kétségbeesés karjai közé kergetett. Nem tudnék többé egy falatot lenyelni, ha ez most nem sikerülne. Ön azt akarja elhitetni velem, hogy öntudatlan nemi kíváncsiság hajtott engem ide. Ön hazudik! És ön sem kielégítetlen érzékiségből adta el azt a leányt, hanem, mert egy jó üzletet akart csinálni!

— Jó kis üzlet?! Hát persze! De az igazán jó üzletek kölcsönös előnyökön alapulnak. Másféle üzleteket általában nem is csinálók, csak jókat. Minden más üzlet erkölcsetlen. Vagy talán azt hiszi, hogy a

szerelmi vásár rossz üzletet jelent a nőnek? Ha egy férfi nyomorba kerül, akkor gyakran nem marad neki más választás, mint ez a kettő: lopni vagy éhenhalni. Ha ezzel szemben nő kerül nyomorba, e két választáson kívül egy harmadik lehetőség kínálkozik neki, — hogy t. i. szerelmét eladja. Ez az út kizárólagosan a nők privilégiuma, és pedig azért, mert a nőnek egy nagy előnyt adott a természet, neki nem kell érezni semmit, ha odaadja magát. Világteremtése óta ebből az előnyből a nő hasznot kovácsolt magának. Többet ne mondjak, viszont a férfi óriási fölényben van a nővel szemben, mert a nőnek kinok között kell gyermeket szülni...

Elfrida eddig csendben hallgatta Piani Casti érdekes fejtegetéseit, most azonban közbevágott:

— Hiszen éppen ez az égbekiáltó ellentmondás! Ezt mondom mindig; gyermeket szülni kin és gond, gyermeket nemzeni pedig legfeljebb időtöltés. S mégis a bölcs természet, mely különben sokféle elmeegyensúlyban szenved, fájdalmat és gondot hozott a gyengébb nem vállaira.

— Ebben egészen egy véleményen vagyunk. Már most ön el akarja rabolni szerencsétlen testvérétől azt az egyetlen kis előnyt, amit a bolond természet adott neki a fértinnemmel szemben... azt az egyetlen előnyt, hogy legvégső nyomorában szerelmét eladhassa... ön elrabolja tőle ezt, amikor végzetes szegénynek nevezi. Na hallja! Szép kis feminista maga!

Elfrida majdnem sirva válaszolt:

— Mint egy kimondhatatlan átok, mint örök kárhozát, úgy nehezül bologtalan nemünkre a lehetőség, hogy eladhatjuk testünket.

— De, isten a tanu, nem a mi hibánk, hogy a szerelmi vásár, mint örök átok ül a női nemen, — mondta ünnepélyesen Casti Piani, a leánykereskedő márk.

— Mi, kereskedők, nem ismerünk nemesebb célt, minthogy a szerelmi vásár oly nyíltan terjedhessen, mint minden más becsületes vásár! Nem ismerünk nemesebb célt, mint hogy a szerelmi vásáron az árakat minél magasabbra felverjük. És ha szerencsétlen nemét fel akarja szabadítani, ne hozzánk jöjjön, hanem vágja ezeket a szemrehányásokat a társadalom arcába! Ha testvéreinek természetes jogaiért küzd, küzdje le először a „L. L. A. N. E.”-t.

Elfrida felpattant:

— Szóval nem engedi ki körmei közül azt a szerencsétlen leányt?

Mig én ostoba teremtes itt hallgatom az ön szociológiai előadását, azt a szerencsétlent hihetőleg felpakkolják valami kocsi, kiviszik az indóházba és eltranszportálják valahova, ahol már nem érem utól! Jó, most már tudom, mit kell tennem!

Kalapot és kabátot ragadott. Casti mosolygott:

— Ha tudná, hogy ez a dühroham az ön házias megjelenését mennyire szépíti, nem sietne úgy!

— Engedjen!... Itt az ideje.

— De... hát hova akar menni?

— Maga épp oly jól tudja, mint én, hogy hova megyek.

Casti torkon ragadta Elfridát és visszalökte egy székbe:

— Most itt marad? Még néhány szavam van. De kérem, csak kiabáljon, ha úgy tetszik! Itt azt nagyon jól ismerik. Kérem, kiabáljon, ahogy csak tud!

Elengedte a lány torkát.

— Szeretném látni, — folytatta — nem tudom-e észretéríteni, mielőtt ebből a házból egyenesen a rendőrségre futna!

Elfrida lihegett, alig tudott beszélni.

— Először... először történik velem... ilyen erőszakoskodás...

— Persze. Mert egész élete haszontalan erőlködésben telt el, hogy az örömlányokat erkölcsi magaslata emelje! Tegyen hát végre valami hasznosat is, emelje erkölcsi magaslata magát az örömet! Akkor azok a szerencsétlen teremtesek nem fájnak magának többé! Az örömvásárt alacsony, gyalázatos hivatásnak bélyegezték és így a lányok és asszonyok, a jó társaságbeliek, ingyen adják magukat oda s nem fizettetik meg szerelmi kegyüket! És ezzel éppen úgy elárulják ezek az asszonyok és lányok nemüket, mint ahogy egy szabó elárulja iparát, ha ingyen szállít ruhát vevőinek.

Elfrida egész magánkívül volt.

— Mindenből én egy szót sem értek. Hat éves koromban iskolába kerültem és ott maradtam kilenc évig. Később még három évig jártam iskolába, hogy tanítónői oklevelet szerezzek. Mig fiatal voltam, urak jártak hozzánk, a legjobb társaságból. Megkérte a kezemet egy férfi, akinek sok pénze volt és aki, ha akartam volna, követett volna a világ végéig. De én úgy éreztem, hogy nem tudnám szeretni. Talán nem volt igazam. Talán csak hiányzott belőlem az a kevés szenvedélyesség, amely a házassághoz minden körülmények között szükséges.

— Nos, megszelídült már?

Csak egyet magyarázzon még meg: ha az a leány, ez élet mellett, melyet itt folytat, gyermeket szül, ki gondoskodik majd a gyermekről?

— Hát gondoskodják ön! Vagy tud valami fontosabbat, mint feminista, amit lehet? Mig lesz egy asszony a földön, akinek félnie kelljen attól, hogy gyermeke lesz, addig az egész nőemancipáció üres fecsegés. Anyává lenni, ez olyan természeti szükséglete a nőnek, mint a levegő és az álm. E jogát barbár módon rövidíti meg a nőnek a társadalom. A törvénytelen gyermek hovatovább éppen olyan szégyenfoltta válik, mint maga a szerelmi vásár. S most a társadalom, melyet férfiak kormányoznak, szeretné szégyenteljes bűnnek bélyegezni ezt a vásárt!

Elfrida felállt, járkálni kezdett:

— Nyíltan szólva, ebben a percben képtelen vagyok rá, hogy kutassam, igazat mond-e?

És egyszerre csak azt vették észre, hogy közelednek egymáshoz. Casti a lány fejét simogatta. Elfridába valami végtelenül alázatos szerelem osont.

Casti tovább simogatta a haját. Nem nézett rá. Térdeire ültette a lányt. Elfrida egy pillanatig vonakodott, hogy forró combjait rápréssze a férfi térdeire.

— Soha nem ültem még férfi térdén.

— Csókolj meg!

Elfrida megcsókolta a férfi kemény száját, puha ajkpárnái beleveszték a piros férfiszájba. Combjai rápattantak a férfitestre. A kéj, e szörnyeteg a szívében fékevesztetten tombolt. Keble mint két izzó lemez égett volna. A ruha alatt a kéj, ez az éhes, százszerű torok, teljesen magába nyelte Elfridát.

— Testem puha, fehér, nézd meg, szedj le róla minden ruhát... Meztelen akarok lenni, neked... Mámorba akarok fulni, meg akarok halni! Az érzéki szerelem véres oltárán mészárolj le... Vértanu halált akarok halni, mint annyian és annyian a szeretkezésért, ezért a pár kis pillanatnyi vonaglás beteljesüléséért... Rád tapadok, akarod, hogy örültem rád tapadjak? Neked adom az ártatlanságomat, neked adom a nászéjszakámat...

Casti ráhajlott a lánytestre.

A ruhák összes zsilipjei felszakadtak és alattuk előmlott a meztelen, fehér, forró, puha emberi hus...

Brandstädter Károly erotikus elbeszélései.

Kenderke meg lett büntetve.

— Eredeti kézirat. —

I.

Volt a krakkói főiskolának egy tudós magistere, Voronovszky Vladisláv.

Ott lakott az öreg ur a vén Wawelhegynek a tövében, egy emeletes házikóban. A házikónak napnyugati oldalához nyulánk tornyocska volt építve. Ebben a tornyban tartózkodott éjjel nappal a tudós magister.

A torony egyik ablakából hosszú teleszkop kandikált ki végével az ég felé; a másik végénél meg éjjente Vladisláv ur szokott üldögni. Előtte ócska pulpituson nagy könyv hevert, melynek üres lapjaira kaldeusz betűkkel ilyenkor titkos jegyeket írogatott.

Tömve volt ez a kis toronyszoba mindenféle mikroszkóppal, teleszkóppal, prizmákkal meg kronométerekkel. A szobácska oldaltalain meg a csillagászati állatöv jegyeit lehetett látni. A tudós magister ugyanis planéta császár volt. Csak az égitesetek járásában-kelésében lelte gyönyöreit.

Az obszerváló szobán kívül a torony földszintjén egy másik szobácska is létezett. Ezen a szobán nem volt ablak. Ez a kis szoba tele volt polcokkal, a polcok meg porcellántégelyekkel, rézüstökkel, lombikkal, mindenféle színű és szagu folyadékokkal és porokkal.

Nappal, mikor a csillagzat halvány, elnyelte az élelfakasztó óriási tűzgolyó ragyogása, vagy ha éjjente felhőrajok uszáltak az ég kárpitján, Vladisláv ur ebbe a sötét szobába zárkózott.

Valamennyi edényben süttött-főzött ilyenkor Sistergett a kékes, zöldes, vöröses lángokban égő mindenféle kotyvalék. Egyikből aranyat akart főzni; a másik lábosban meg a homunkulusz csiráját kereste. Ki tudná, miféle nyelven beszélgetett ilyenkor a negyedik dimenzió szellemeivel?

Nagy, igen nagy tudósnak tartották az öregot. Azt hitték, hogy az ördögökkel van lelki rokonságban. A köznép kerülte házatáját.

Voronovszky ur özvegy ember volt. Néhány hitvese után egy leányka maradt, a kis Paula. A kis szőke, Voronovszky Paula.

A tudós tanárt annyira igénybe vette a csillagászat, meg az alkimia, hogy szinte észre se vette, hogy a leány szemeiben vágyakat fakasztott a hajadonkor tavasza. Ő Paulában most is azt a gügyögő, öntudatlan kis teremést látta, aki édesanyja koporsójánál mosolyogva ölelgette a bábuját. Pedig Paulának már megkeményedtek a combjai, megduzzadtak a keblei és néha éjjel keményeket rándult fiatal teste.

Volt azonban Krakkóban egy ember, aki nem félt az öreg ur ördögös hatalmától. Aki még olyankor is a büvös házikó körül settenkedett, mikor az ő város ötvenhét templomának tornyaiban éjféltek az órák.

A varsói püspök ünokaöccse, Kozakovszky András, III. Ágoston lengyel király szenatusának egyik titkára volt az a vakmerő halandó, aki nem félt a vén mágusztól.

Talán azért nem félt tőle, mert ökelme is csillagokat vizsgált? Csak azt várta, hogy kinyílják Vladisláv ur házának egyik ablaka és hogy feljöjjenek szép sorjában a nagy, kék mezőre a csillagok.

Kozalovszky András szerint az ezekből az ablakokból sugárzó csillagok fényesebbek voltak a Saturnus gyűrűinél is. Azonkívül az a nagy előnyük is megvolt, hogyha látni akarta őket, nem kellett iromba hosszú teleszkópokon kukucskálni utánuk, mert közelről, nagyon közelről is lehetett látni meleg ragyogásukat. Az asztronómiában tehát a fiatal titkár tultott a vén tudóson.

Paula, aki évről évre szebb lett, most tizenöttestendős volt. Szőke haju, teste pedig fehér és finom, mint a csiszolt elefántcsont. Ajka olyan volt, mint valami piros virág szirma, szeme, mint az ibolya tiszta patak partján és öle, mint a mezők illioma, amelyet a kasza nem érintett. Nyári szélcsendben órákig feküdt meztelenül az udvarukon lévő szőkökut kávján és bámulta saját teste csodáját és nevetett a szépsége fölött való örömeiben. A szőkökut rájapermetezte a legszebb színes vizgyöngyöket.

Egy este kiállt házuk elé Voronovszky Paula. Könnyű ruhája fe-

szesen simult a formáira és nem szemérmertlenséggel, hanem valami pikáns hanyagsággal árulták el a hajlékony, izmos ifjú test szépségét. Éppen akkor ment arra Kozakovszky András, aki, mikor meglátta Paulát, rögtön megállt és égő szemmel, remegő orrcimpákkal odaszólt a gyermeklánynak:

— Oh, Paula, Krakkó kis hercegnője!

Paula fölhajtotta, gyönyörű baba-fejét.

— Minek nevezel kis hercegnőnek? — kérdezté.

Hosszu pillantást váltottak.

— Mert, amint így állsz a ház előtt és amilyen gyönyörű, előkelő testtartásod van, szakasztott olyan vagy, mint egy kis hercegnő.

A leány körülnézett:

— Az apám megláthat! — sugta ijedten.

— Annak most megvannak a maga csillagai. De az én esti csillagom te vagy, Kenderke, én meg a bolygód vagyok.

A szőszke leány közelebb lépett Andrásához, a fess fiú megölelte, forró szavakat sutogott a fülébe. Paula szabadulni szeretett volna, de nem tudott, mámorosan beléolvadt a férfi csókjába. Hátrahajtott fejjel, megfeszült testtel fogadta az első csókot, amelynek kéje csöndesen végremegett keblén, combján, térdén. Termékeny kék lehet csak ilyen; ily finoman remeghet a száradó virág, amikor ráhull a langyos eső. Aztán, amikor a csók véget ért, a szerelmi gyönyörnek ez a merészen fölépített csucsíves vonalrendszere egyetlen bágyadt rándulással összeomlott és Paula megint csak gyermek volt. Kozakovszky András fajtalan álmok szemérmertlenségével nézte őt az eszeveszett csókösszezapás után. Paula hosszú szempillái alatt égő pupillák kápráztak. Ajkának finom íve volt, kebleinek vonalai kuszáltnak elődomborodtak, mindez hajladozva vonaglott, vonalak egymásba fonódtak, parázna bachanáliában táncoltak és mindez Voronovszky Paulának egy-egy isteni részecskéje volt.

A lány András vállán pihentette a fejét.

— Bolygóm vagy? — sutogta. Te vagy a tüzes, hatalmas nap, amely testemet égeti, amikor a szőkökut kávján fekszem anyaszült meztelenségben. Én csak egy hajszálnyi sugarad szeretnék lenni!

András átölelte a lányt apró ülep alatt és felnyalálbolva a kis szok-

nyát, magához préselte a két kerek, kemény combot. Szerelmesen lihegték.

A csillagzat ilyen szerencsés helyzete mellett nem utolsó dolog csillagásznak lenni.

Voronovszky Vladisláv, a beszámíthatatlanságig nagy tudású és tudományú férfiú, míg az égen csöszködött, addig a saját háza tájáról teljesen megfeledkezett. Pedig nem lett volna kárára, ha néha a földiekkel is törődik.

Az ég ráfeszítette kék ráámját a Visztulára. Magasan a légből egy pacsirta szállt. Néha néha sarlópengés hallatszott. A melegben erős illat lengett. Lent a mezőkön a nyírfáktól szegélyezett Visztula kanyargott, mint az ezüst. Sok olyan helye volt a folyónak, ahol titokban egy bátor lengyel lány meztelen idomait, hűsítette.

A mezei ösvényen a patak mentén haladt Kozakovszky András. A villogó égbe nézett és a lábainál fekvő vízbe. Odaát a réten észrevett egy finom leányalakot Voronovszky Paula volt.

Kéken csillogó szitakötők hintáztak a tündérrózsákon. Mire András a parthoz ért, Paula már térdig állt a folyóban, meztelenen, fiatalon. Hátát fordította feléje. Kenderke! Milyen szép! Remegett át a férfinek a kéj, a szíve a torkában vert. Milyen fehér a Kenderke teste.

Paula lehajolt és karjait a vízbe merítette. Azután lassan újra felemelkedett és hátravetette fejcskáját. Testében érezte égni Kozakovszky a félignyílt leánybimbót. Különös borzongás járta át, tavasz bizsergett a vérében. Megszólaltak a Krakói harangok a Wawel hegytővé. Kékes füst uszott a régi háztetők felett.

Paula észrevette a férfit. Két kis kemény, kerek melle András felé ágaskodott, combjai egymáshoz szorultak és tétován bámult szerelmesére. András a kebledombok vérpiros bimbóit nézte és egyre közeledett. Ő is leveiközött és teste belemerült a vízbe. Játsoztak. A lány a fiu hajában turkált, a fiu a leány kis kebleit simogatta, bele-bele markolt, hosszasan, komolyan nézegette a piros bimbókat, majd véges-végig csókoltá őket. Végigmarkolta Kenderkét, ajka lejjebb-lejjebb csuszott, át a hason, az ölén, a combokon. Szinte a víz alatt csókoltá meg a gömbölyű térdeket, hogy a víz a szájába csurgott. Kezeit a lány dereka köré fonta és az ülepén össze-

kulcsolta őket. Egy rántás. Paula a testén feküdt könnyű súlyával. Lábak körül örvénylett a víz.

— Ma éjjel — lihele András.

— Ma éjjel — egyezett bele Paula.

Az-e a boldog, akinek idejekorán lehámlik szemeiről ez a tévesztő fátyol? Vagy talán azé az emberé a boldogság, aki a fátyollal együtt esik a gödörbe?

De ne bölcseledjünk, térjünk inkább vissza a Voronovszky-házban, Paulához, a Kenderkéhez.

Szemei ragyogásáról már Kozakovszky András is ejtett néhány szakértő szót. Ehhez csak annyit kell hozzáadni, hogy a Kenderke szemeinél kékebb nefelejts alig nyíltott a fodros Visztula partjain. Haja még olyan volt, mint a finoman kifésült kender. Kozakovszky ezért is hívta Kenderkének. A kis szája pedig éppen egy nyíló virághoz hasoíltott.

Paula kissé nyulánk, egyébként izmos leány volt, telivér lithván minden porcikájában.

Dus fantáziája volt, rapszódikus lelke hallucinációkban, káprázatokban élt.

A kender mostoha növénye az embernek. A magját elveti, néha megkapálja aztán az uristenre bizza. És mikor sudarasra növekedett, gyökereitől kicibálja a földből. Kenderke életé némi tekintetben a kender sorához hasonlított. Született. Aztán az uristenre bízta. Az öreg mágister minden tudományba bevezette a lányát. De mással nem is törődött. Kenderke a latin és görög klasszikusokon kívül járatos volt a geográfiában. A vegyészet a kisujjában volt. Annyira, hogy a mézes palacsintából a tanár ur néha huszat is bekebelezett.

Étkezések alkalmával egyébként nem igen szoktak beszélgetni. Az Öreg urnak kevés foga volt. A meglevők is odvasak voltak. Hát lassan, csámcsogva evett. Beszélgetés helyett folyton a szoba gerendáit nézegette és gondolkozott, tervezgetett, számított. Sokszor azt is elfeledte, hogy miért ült az asztalhoz. Ilyenkor Paula szokta figyelmeztetni:

— Apus, elhül a kásás levesed. Miért nem eszel?

— Mit nekem leves, mit nekem kása? — legyint kezével az öreg, — különösen most, mikor már a „Lengyel-Malac” farka a kezemben van?

Paula szájacskáját a nevetés mánoja csiklandozta pávatoílal a Lengyel-Malac hallatára. De lenyelte a

nevetést, nehogy megharagítsa az öreg urat.

— Miféle malacról beszélsz, apuskám? — kérdezte tettetett érdeklődéssel.

A tanár ur néhányat szippantott a tubákból és körülnézett, nem nőttek-e a falaknak füleik? Aztán óvatosan, suttyogva mondta:

— Egész életem arra áldoztam, hogy valami nagyot alkossak, valami újat találjak a tudomány világában. Felfedezni!... Ah valamit felfedezni. Ez volt a lélkem ábrándja. Az ábránd valóra vált. Egy új csillagot fedeztem fel az északi sarkon.

— Az izét... a malacot?

— Ugyvan. A lengyel-Malacot.

— És miért nevezted el éppen malacnak a csillagodat?

— Hm, hm. Azért, mert a zodiakusnak már van kosa, bikája, rákja, oroszlánja, skorpiója, kecskebakja és hala. Legyen malaca is. A malac is elfér a menaszériában.

Mint nagy felfedezőhöz illik, tudatos büszkeséggel kanalazta be a kásalevest, aztán a toronyszobába ballagott a teleszkópokhoz. E napon szokatlanul izgatott volt a tanár ur. Nyugtalanul fészkelődött ócska karszékeiben. Közben mosolygott, mint a vadász, akinek tarisznájában van már a zsákmánya.

Esteledett. Krakó felett füstszínű felkők rajzottak. A királykertek topolyfáit gyanus szelek berzengették. A hold sarlójának csak a hegye bukkat elő néha a kormos felhőbércek alól. Csillagokból még hirmondót se lehetett látni.

A sötétség nem kedvezett az asztrológusoknak. Annál nagyobb pártfogója volt a szerelmeseknek.

Voronovszky várt. Várt türelmetlenül. Hátha elhurcolkodnak a fellegek, de a felhők bár izegtek-mozogtak, alakultak, mégis Krakó felett maradtak. Dühösen becsapta a toronyszoba ajtaját és azzal a szándékkal, hogy Paulának a Lengyel-Malac jövőd dicsőségéről fog beszélni, méccsel kezében, benyitott a sötét leányszobába.

Egy szisszenés, egy szemérmes sikoly, kardcsörrenés és a nagy tudományú mágister tüstént elengedte a Lengyel Malac farkát.

Paula a lánya, teljesen meztelenül feküdt az ágyán. Szüzi szép hasa vonaglott még a kéjtől, fejlett, széles csipője szabadon tárult fel. Kicsi, formás melle hullámozott. Szemérmesen megfordult apja haragos tekintete elől. Hátulról talán még szebb volt. Csendes lejtést, tojásdad fara

volt, olyan üde és hamvas, mintha még sohasem ült volna rajta.

Ritkaság volt az ilyen női test, az ilyen természetes szépség. Mert nagy különbség van a levelek között és a meztelen nő között.

És a lány mellett egy férfi állt...

— Ember, ki vagy? — hörögte Voronovsky, — ki merészelte a hajlékom küszöbét engedélyem nélkül átlépni?

A kard gazdája nem ijedt meg az eltorzult arcu öregtől. Még csak zarvarba sem jött. Előkelő gesztussal, udvarias tónusba felelt:

— Bocsanat, nem a küszöbön, hanem az ablakpárkányon léptem a házadba. Nevem Kozakovszky András.

A gunyolódásra, — mert ennek minősítette a cinikus szavakat, — Voronovsky tanár urat előntötte az epe. Reszketett a dühötől és mert egyébb öldöklő szerszám nem akadt hirtelen a kezébe, a mécseset vágta a váratlan vendéghez. Szuroksötét és csend lett a kis szobában.

Az uccán sivitott a szél, sűrű zápor verte az ablakokat. A püspöki templomban meghúzták a nagyharangot a zivatar elé. Krakkóban e percben mindenki az ősrégi lengyel imát, a „Swienty Boze“-t mormolta.

Hirtelen nagyot roppant a lány-szoba egyik fala, aztán kékes láng csapódott fel a padozatról. A másik pillanatban valami homályos folt libegett a falon. A libegő folt nőtt, növekedett, míg egyszerre csak emberi alakot öltött: egy szőkehajú, hidegarcu asszony tekintett merev szemekkel, a kékes lángban szintváltozott Kozakovszkyra. Kenderke meztelenül a padlóra zuhanva kiáltotta:

— Anyám!

Ismét elsötétül a szoba. Az ajtó dübörögve csapódott be. Voronovsky, a mágusz, szó nélkül távozott. Aztán az ajtó még egyszer nyílt és csukódott, Kozakovszky is eltávozott. Szintén szó nélkül. Sietett, rohant a felhőszakadásos záporban, a néptelen uccákon. Azt se vette észre, hogy a villám majdnem melléte csapott le a Szent-Mihály szobrára. Mikor már az ágyban volt és farkasbőr takaróját az arcára húzta, mert csak hangosan gondolkodni:

— A teremburáját, csakugyan boszorkánymester ez a vén tubákos börbönce...

András nagyon nyugtalanul töltötte az éjszakát. Viziói voltak. Lázálmaiban letört, vérző, vergődő lilomokat látott a hálókamrája mennyezetén.

A nap már delelőn járt, mikor ki-

hult ágyából. Fáradt volt. Pillái alig mozogtak. Ugy érezte, hogy száz évig aludt.

II.

A görbe uccákon, sikátorokon, a csöndes zugokban sok furcsa ház állt. Valami különös, trágár gondolatokat és erőtikus képzeleteket ébresztettek fel az emberben ezek a házak. Az örömtanyák és csókpaloták városába álmódta magát az ember.

Az ódon bástyafalak, a fazsinde-lyes házak és a lapos terméskövel kirakott uccákon szédelgő csend varázsos patinával vonták be ezt a régi Andersen-mesékből itt felejtett várost.

Az emberek is csak annyiban különböztek a mumiáktól, hogy nagy-néha kijöttek az uccára, ha a pápistáknak öreg misére harangoztak, vagy ha prédikációra ballagtak a lassujárásu, kenetes lutheránusok.

Az éjszakai csend még nagyobb, még rémesebb volt, mint a nappali. A városon átfolyó víz babonás meséket, ijesztő történeteket mormolt a magas parton egerésző macskáknak.

Az éjjeli ór tülkölése meg úgy hangzott a toronyerkélyről, mintha a föld alól bömbölne valamelyik mérges óriás.

Még a szerelem is kifagyott itt az emberekből. A folyópart fűzfái alatt csillagos tavaszi estéken nem hangzik a tilinkó. A kaputornácban nem leskelődik a félmeztelen lány a legényre. A rácsos ablakok sem nyílnak ki éjszaka, hogy a hálósobában egymásra feszülhessen két meztelen test.

A bástya mellett levő ház még a furcsa ház közül is kitűnt. Már az is gyanússá tette, hogy szűk udvarában egy vén rezgőnyárfa állott. A ház gazdája tehát nem lehet igaz-hitű keresztény, mert ha az lett volna, elátkozott fát nem tűrne meg udvarában. A nyárfa levele tudva-levőleg azért rezeg, mert ilyen fára akasztotta fel magát szégyenében az árulók őse, Judás.

Az ó-német stílus emeletes ház uccarészét világoskékre meszelték. A ház gerincén hegyes sisaku tornyoc-ska hivalkodott az ereszcsontra homokkőből faragott Sárkányfejben végződött. A meredek oromfalon pedig a ház gazdájának nevét lehetett olvasni:

Vorvnovsky Kázmér.

Vladiszláv ide vitte ki Paula lányát az emlékeztető hálósobajelenet után. Voronovsky Kázmér a lány nagypapja volt, aki gyertyatartókat,

öveket, fókákat és csákányokat öntött. Gyönyörűen trébelt és cizel-lált siremlékeket is készített. A bo-londos bronzöntőnek nevezték, aki senkivel se szokott beszélni, azt be-szélték felőle, hogy váltott gyerek, akit bölcsőjében a boszorkányok ki-cseréltek.

Vladiszláv ur elmondta apjának a történeteket és elhatározták, hogy meg-büntetik Paulát ezért a csufságért.

A szoba közepére rántották a remegő Paulát és behitak egy mar-kos szolgát Voronovsky Kázmér rá-mordult:

— Hozz egy jó hajlékony somfa-botot.

A szolga bámulva meredt rájuk.

— Vetkezz le! — fakadt ki Vla-diszláv a lányára — egészen mez-telenre.

— A szolga előtt?

— Igen, ő fogja belőled kiverni a kéjt.

— Meztelenre egy szolga előtt?

— Hát csak nem gondolod, hogy az ingeden át fogja megkopogtatni a hátadat, ahhoz ruha nélkül kell, hogy legyél!

A buja szolga alig várta, hogy Paula mikor dobja le a ruháit, hogy megmutassa remegő, hófehér testét. Kéjesen felcsillanó szemmel nézett rá vastag szemöldöke alól.

— Még az apám előtt se vetettem le soha a bluzt! — siránkozott a szerencsétlen Paula.

Az apja vállát vont a:

— Meg kell, hogy példásan bün-tessünk. Nemcsak a bluzt, de az inge-det is levetheted.

— Egy idegen férfi, egy szolga előtt vetkezzek le? Egy idegen fér-fi lásson meg így? Ezt nem élem tul...

— Ezt a verést nem éled tul? Egy kicsit röstelkedni fogsz, ha mez-telenül fogsz előttünk állani, de tul éled.

— Nem is lesz csunya, mikor röstelkedni fogsz! — mondta a vén lengyel szolga, somfabottal a kezé-ben. — Még csak szebb leszel, mi-kor szégyeled magad.

Paula térdre esett az öregek előtt. — Ne, ne fiatal vagyok, tiszta, mint a hó, érintetlen, ártatlan, szűz vagyok a csókok dacára, amiket Andrásról kaptam. Ne verjete, nem szabad megalázni engem ezzel a szégyennel, nem szabad tönkretenni ilyen rettenetesen...

— Ne csinálj jeleneteket ilyen semmisségekből, — fakadt ki nagy-apja.

Paula ott térdelt előttük, fogta a kezeit.

— Édesapám, az nem igaz, hogy ezt muszáj rajtam végrehajtani, egy ártatlan, becsületes leányon...

Térdeplés közben Paula kíváncsi, fiatal testén a szoknya felhajlott a kerek combokon a bugyiig. A szolgál éhesen nézte, hogy fogja ezt a lányt mindjárt vállon ragadni, egészséges, fiatal, friss teste, hogy fog vonaglni a somfabot csapásai alatt. Hogy fog a karjai alatt remegni a pompás ülep.

— Nincs mit könyörögni, le a ruhával! — mondta indulatosan Voronovsky Vladiszláv ur, aki egészen elfelejtkezett a Lengyel-Malacáról. — Vezényszóra hanyat fogsz feküdni a földre és végre lesz hajva a büntetés...

A szolgál reszketett a kéjtől, mikor elképzelte Voronovszky Paula gyönyörű, karcsu testét a ráerőszakolt büntetés kitöltése alatt.

III.

Amikor a gyönyörű Paula félholtan feküdt a földön a verés után, lefogták testét és hívták a borbélyt, a közönséges férfiborbélyt, aki levágta aztán Kenderke haját egészen kopaszra.

Kenderkének azaz Paulának, addig kellett nagyapja házában maradni, amíg megnőtt a haja.

És egy téli estén Paula kiosont a házból a Visztula partjára.

Holdtölte vol. A szürke hegycsúcsok, a kürtőformájú szakadékok, az erdő, a mező ezüstködben csillogott, a városban a bástyák és a tornyok úgy meredeztek fölfelé, mintha hosszú nyakú kisértetek lettek volna. A lenge fehér ruhás, átlátszótestű, sápadtarcu Kenderke halálos bánattal osont a vízhez.

Ott levetkőzött egész meztelenre és belefeküdt a folyó szélére a sekély vízbe. Pedig tél volt és esett a hó, de még nem fagyott. És ott feküdt a parton, a hóban, úgy is találták meg. De már késő volt, mikor bevitték Krakkóba, már meghalt. A halászok látták szegényt meztelenül. Azt mondták, olyan sovány volt, mint a rózsafa télen.

A KIFUTÓLÁNY

A kalapüzletet lecsukták. Amint a kis kifutólány az üzletajtón kiért, hideg tavaszi eső csapkodott az arcába, de most szinte jól esett neki, mert ugyyszólván magához térítette kábultságából.

Az emberek közönyösen mentek el mellette a sötét, sáros uccán. Mindenki haza sietett; haza! Ezalatt mind messzebbre ért. Egyszerre azonban — mikor már régen a kocsitól ment — nyakán valami meleg lehetetet érzett. Meglepetve tekintett hátra s ekkor látta, hogy egy bérkocsi jön mögötte s a ló — már egészen közvetlen közelében állott. Mikor a kocsis észrevette, hirtelen megállította a lovat s leugorva a bakról, így szólt:

— Lám, most csaknem elgázoltam a kisasszonykát. Pedig sajnáltam volna. Haza vigyem talán? — kérde, mialatt félig sajnálkozva, félig különös utógondolatokkal tekintett a leánykára, mert ennek minden ruhája csurom víz volt és tisztán feltüntette testének körvonalait.

— Haza, igen, haza — és ránézett komoly, tiszta, hűséges, kék szemeivel a kocsisra.

A kocsis rácsapott a lovakra. De nem az adott címre hajtatott, hanem egy néptelen uccába. Ott megállította a kocsit, leszállt a bakról és feltépte a kocsiajtót. Ráugrott a leánykára és letépte a koci ülésére.

— Segítség! Oh, csak azt ne, csak ott ne bántson.

A lány ütőere oly lázasán vert, hogy azt hitte, meg kell őrlnie. Érezte, hogy a kocsis odaszorítja a kezét a combok közé. Összevonaglott. Sirt, könyörgött, de minden hiába. De nem, az nem lehet, hogy ez itt őt... meztelenre... vetkőztesse. Uristen! Remegett. A szoknya félre-

csuszott. Izgatottan, felhevülten lihegett a kocsis.

— Hátul van a bugyid megkötve? Nem találom... a madzagot...

A kocsis kereste a bugyit összetartó kapocsot, de nem találta mindjárt.

— Nos, hol kell kinyitni? Gyorsan... Ne tréfálj lány... Megütlek.

Ijedten kapcsolta ki a lány a bugyiját, amely erre lecsuszott. Összereмеgett, amint érezte, hogy alsóteste meztelen és a kocsis tele markokkal fogdossa.

„Cs.“

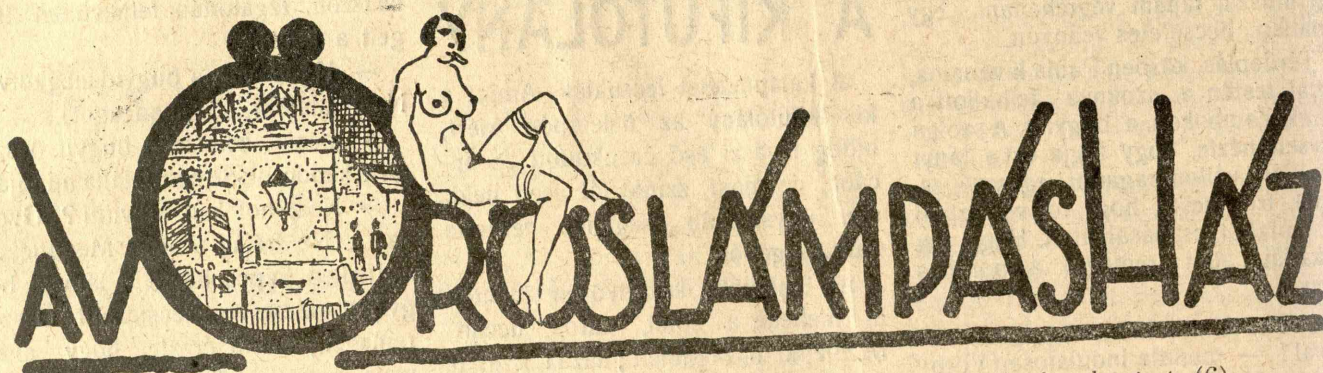
24 éves, intelligens

gazdag, két év óta elvált asszony vagyok. Négy hétig éltem az urammal. Szeretem a függetlenséget és a szabadságot, de nagy vagyonom miatt örökre van szükségem. Férjhez mennék egy szegény, de feltétlenül intelligens, erős, egészséges, jónevű fiatalemberhez azon esetben, ha közjegyzőileg szerződésben adja szabad akaratát arra, hogy a gyerek megkeresztelése után két héten belül, 500.000 lei lefizetett végkielégítés után tőlem el fog válni! Fényképpel és teljes tárgyilagossággal megírt leveleket, válasz-bélyeg csatolása mellett „Örök Éva“ jelige alatt a lap kiadóhivatalának kérek küldeni.

Örök Éva

jelige hirdetője értesíti mindazokat, akik a hirdetésre pályáznak, hogy csak azon levelek esnek komoly mérlegelés tárgyává, amelyekhez fénykép van mellékelve. A levelek 10—14 napon belül kerülnek szortírozásra. „Örök Éva“

„PERFECT“ Institut artistic de gravuri, ștambilii și reliefe
Vésnök, bélyegző-intézet és dombormű-nyomda
Sucursala: **Timișoara**, Str. Sf. George. Cetatea.

Írta: Kubán Endre

— Regény —

Eredeti kézirat. (6)

Klári csak akkor tudta meg, hogy a kapott ruha és ellátás fejében tekintélyes összeg az adóssága és azt vagy ki kell fizetnie készpénzzel, vagy pedig bele kell nyugodnia, hogy más városba küldjék egy másik bordélyoshoz, aki őt az adósságával együtt átveszi. Most már aztán tudta, hogy mi az a leánykereskedelem, amelyről valamikor annyit hallott.

Az ország másik végébe került, egy olyan városba, ahol még sohasem járt. Ott nagyon felkapták. Szépsége, vidámsága, könnyelműsége és bujasága igen kedvére volt a férfiaknak, akik közül nem egy akadt olyan is, aki az intelligenciáját is megbecsülte.

Néhány hónap múlva azonban egy napon meglepetve látták, hogy Klári egészen megváltozott. Szomorú lett, durcásan bánt a feléje közeledő férfiakkal.

Akkor jött rá először az erényességi roham, ahogy azt a bordélyház lakói elnevezték.

Egyik hajnalon, amikor a sok szeretkezéstől kifáradva és különböző színes likőrök mértéktelen élvezetétől megundorodva lefeküdt, álma volt.

Álmában kicsi lánynak látta magát. Az anyja, akiről csak halvány emlékei voltak, még élt. Magas asszony volt, jóságos szemekkel és csendes, halk, meleg volt a hangja. Azt álmodta, hogy anyjával, aki kézen vezette, végigment a községen és egyenesen a temetőbe tartottak. Az anyja akkor már beteg volt, valami belső kór emésztette. Utközben megállt pihenni.

A temetőben megállottak egy utkereszteződésnél, ahol sok-sok virág pompázott.

— Látod, kislányom, — szolt a végzetbe beletörődő anyja, — anyuka nemsokára itt fog aludni

a virágok alatt. Anyuka lelke, felmegy a jó istenhez a menyországba és onnan fogja nézni, hogy mit csinál Klárika. Azért légy mindig jó, mert akkor istenke szeretni fog, sokáig enged a földön élni és egykor téged is felszólít anyukához az égbe.

Nagyon élénk volt ez az álom és Klári, amikor felébredt, egyszerre feleszmélt rá, hogy ez az álom voltaképpen megtörtént élménye volt. Lassankint kezdett visszatérni emlékezetébe az a délután, amikor közeli halálát sejtő anyja kivitte a temetőbe és ott előre kiválasztotta magának sírhelyét.

Ennek a rég elfelejtett gyermekkori emlékek az álomban való feléledése megrendítően hatott rá. A hatása abban a viselkedésben nyilvánult meg, mely a bordélytulajdonost, akinek ebből kára támadt, bosszantotta és ingerelte, a többi lányt pedig arra ösztövelte, hogy Klárit gunyolódásaik céltáblájává tegyék.

Két-három napig tartott mindössze ez az állapot s utána Klári ismét a régi lett.

Azonban ettől kezdve ez az erényességi jeremiáda néhány hetes időközökben rendszeresen megismétlődött. Klári olyankor mindig az anyjáról álmodott, mindig a temetőbe mentek és anyja mindig arra intette, hogy jó és tiszta legyen. Nehányszor azt is álmodta, hogy anyja a menyországból leszólt hozzá ebbe a bűnhajlékba és síró hangon mondta:

— Klári, Klári, hová jutottál?!

Eleinte minden erejével küzdött az álmok hatása ellen. Lélektani okokat keresett az álmok megfejtésére. Azt mondta magában, hogy az álmok csak azért ismétlődnek, mert sokat gondol rájuk. És meg volt róla győződve, hogy

az az álma, amelyben anyja szemrehányást tett neki lezüllöttsége miatt, csak az előző álmok fölött való löprengéseinek következménye. Egy fiatal tanárral, aki állandó vendége volt, megvettette magának Freud híres könyvét az álmok magyarázatáról, majd más szakmunkákat is buzgón elolvasott. Az álom akkor a rendesnél hosszabb ideig elkerülte, azonban mikor már azt hitte, hogy véglegesen legyőzte a fantómot, egy éjszaka még az előzőknél is erősebb hatással tért vissza az álomkép. Most már feladta az ellene való küzdelmet és beletörődött abba, hogy neki időnkint — úgy mondták róla a többiek — meg kell bolondulnia.

Ennek azonban az volt a következménye, hogy egyik bordélyházban se volt sokáig maradása. Cserélgették, ide-oda adogatták egymásnak az éjjeli mulatóhelyek tulajdonosai.

Mielőtt a mostani városba került már öt vöröslámpás házat meg lakott. Féléve múlt, hogy ott volt. A lehangeltségi periódusok nem maradtak el. A tulajdonos azonban ennek dacára tartotta, mert mikor a levertség után visszatért a normális kerékvágásba, kárpótolta azzal, hogy több forgalmat csinált mint más négy lány együttvéve. Társnőivel, bár azok olykor évtizedek vele, elég jól megfértek, mellette telhetőleg szíves és előzőeként volt velük szemben, ami ezen a helyen meglehetősen szokatlal dolog.

IX. FEJEZET

Világos nappal volt és itt-ott emberek is jártak az utcán, amikor Jani hazafelé igyekezett a vöröslámpás házból. Nem került mellékutcákba és nem törekedett

elbujni. Lassan és lelke telve volt háborgó gondolatokkal.

Ott látta magát az ágyon a sötétben, amint a lány mellett hevert, aki órákon keresztül mondta a maga fájdalmas gyónását.

Aztán csend volt a szobában. A fiu érezte, hogy a leány szeméből könnyek szivárognak az arcára.

A lány hirtelen kiugrott az ágyból, valami pongyolafélét kapott magára, felgyújtotta a villanyt. Az arca olyan volt, mint reggel a virágos rét: még rajta csillogtak a könnyek harmatcseppjei, de már fénybe borította a vidámság napjának aranyugara. Nevetve szólt oda a fiunak:

— Fel, fel, Mátyás király lustája! Öltözz, publi, ideje van hazamenni.

Kacagva rántotta le róla a paplant és mulatott a fiu zavarán, aki restelte a világosságban a meztelenségét. És miként jöttekör vetközni, most úgy segített neki az öltözködésnél.

A vöröslámpás házban semmi nesz nem hallatszott már. A nagy teremben elnémult a zongora, a lámpákat eloltották és a lányok is mind — ki a ferfipárral, ki egyedül — rég lefeküdtek már. A lány maga kísérté Janit a kapuig. Ott megcsókolta, kinyitotta a kaput és kitessekelte szeliden. A fiu már az utcán állott, onnan visszaneézett és gyengéden bucsuzott:

— Isten veled, Klári!

— Nem, nem Klári, hanem Elvira, — tiltakozott a lány és nevetve becsukta a kaput.

Észre se vette Jani, hogy az utat a város alsó részéből hazáig már megtette. Csak arra rezzent föl, hogy köszöntik:

— Jó reggelt, fiatal ur!

A mindenes volt, aki házukban a kerti és udvari teendőket végezte és most a járdát söpörte.

Jani bement a házba és öt perc múlva már szobájában az ágyban feküdt. Azt gondolta, hogy az éjszaka nagy élménye majd nem engedi elaludni. Ámde a kifáradt test nem engedett a maga jogából és Jani hamarosan aludt. Alvása mély és egészséges volt.

Arra ébredt, hogy kopogtatnak az ajtaján. A cseléd volt:

— Ifiur, tessék felkelni. Azt izeni a nagyságos asszony, hogy mindjárt dél lesz, ebéd után pedig utazni kell.

Jani kiugrott az ágyból. Hideg

vizben való mosakodás után egészen frissnek érezte magát. Csak éppen a szemei alatt látott nagy fekete karikákat, mikor a tükörbe nézett.

Az ebéd csendes beszélgetés közben telt el. Az apja Janinak pár üzleti instrukciót adott, amit Magasfüreden az igazgatóval közölnie kell. Jani mindezt egykedvűen hallgatta, azonban hirtelen magasra ütötte föl a fejét, amikor az apja anyjához szólva azt váratlanul a keresztneven szólította: — Klári!

Egyszerre előtte állott az elmúlt éjszaka a maga minden gyönyörűségével. Hiszen azt a nőt, aki neki ezt a sok gyönyört adta, szintén Klárinak hívják.

Másnap már Magasfüreden volt. Ott sétált a fenyvek alatt, járkált a virágágyak között, hallgatta a parkban a zenét, de semmiben sem lelte kedvét. A nappal még csak eltelt valahogyan, azonban az éjjel rettenetes volt. Nem jött álom a szemére. És a sötétben úgy képzelte, hogy ott fekszik abban a szobában, ott, a vöröslámpás házban. Kinyújtotta a kezét, hogy megérintse vele a leányt, azonban nem találta. A leány nem volt ott. És akkor meg úgy képzelte, hogy ott van a teremben, a zongora hangjai mellett táncol valami ficsurral, akivel aztán a szomszédos szobába vonul, ahol neveinek az együgyű kisfiun, aki olyan nagyon oda van a leányért. Reggel aztán bágyadtan, fáradtan ment a levegőre.

Egy este aztán, mikor újból óriási mértékben vett erőt rajta a vágyódás, hirtelen elhatározással autót rendelt és mielőtt még ideje lett volna megbánni gyors cselekvését, a városba hajtatott. Késő éjszaka volt, amikor megérkezett oda. A gépkocsit a kávéház előtt állította meg és azt mondta, hogy várjon ott rá. Anélkül, hogy a kávéházba csak be is nézett volna, elindult a város alsó utcája felé. Idegesen csengetett be a vöröslámpás ház kapuján. Nem is figyelt a kapunyitó kövér nő bizalmas köszönésére, hanem rohant a terembe, ahonnan rikoltva hallatszott ki a zongoraszó.

Benyitott a terembe és szétnézett. Hamarosan meglátta Elvirát, aki egy himlőhelyes fiatalemberrel tangózott. A lány is észrevette, de azért végigjárta a táncot partnerével és csak azután ment oda hozzá.

— Szervusz, publi. Majd veled is táncolok egyet. Jó?

Azonban a táncból mégsem lett semmi. Egymás mellé ültek le, de hamar a lány szobájába vonultak. Hajnal volt, mikor a fiu ismét megjelent a kávéház előtt, ahol az autó várt reá.

Ettől kezdve ezek az éjszakai autózások Magasfüredről a városba hetenkint egyszer-kétszer megismétlődtek.

Igy ment ez egész nyáron keresztül.

A dolog nem maradt titokban Jani apja előtt sem. Történt ugyanis egy este, hogy Kővágó Henrik megérkezett Magasfüredre és fiát nem találta ott. Aznap János a szokottnál valamivel korábban rándult be a városba. Kővágó kérdezősködött és megtudta, hogy fia alig egy órával előbb ment be autón a városba. És megtudta azt is, hogy ezek az utak rendszeresen megismétlődnek. Kővágó Henrik nem volt az a rideg apa, aki megütközött volna a fiataltság dolgain. Mégis furcsának találta, hogy az ő fia, aki eddig olyan zárkózott életet élt, egyszerre belevetette volna magát az éjjelezésbe. Megbizta hát egyik fiatal tisztviselőjét, tudja meg, miféle éjszakai kalandozásai vannak a fiának. Mikor pár nap múlva a tisztviselője referált neki, legyintett a kezével:

— Fiatalság bolondság! Majd elmúlik!

Talán még örült is, hogy a fia már nem olyan tutyimutyi, mint eddig volt. Hiszen nagy tervei voltak a fiuval. Azt akarta, hogy vegye el a jogot, közben gazdag és befolyásos családból származó menyasszonyt akart neki szerezni, aztán majd benyomja a megyéhez szolgabírónak, pár év múlva pedig megválasztatja képviselőnek. Nem baj tehát, ha most barátkozik is azzal a lánnyal, aki kissé felrázza a vérért és élénkebbé teszi a viselkedését, no, meg elszoktatja attól, hogy a nőktől állandóan húzódózzék.

Fiának egy szóval sem említette, hogy tud kalandjáról. Ismerte a fiát és joggal tartott attól, hogy lesujtólág hatna rá, ha tudná, hogy apja figyelteti.

Jani boldog volt. Mámoros éjszakákat töltött a lánnyal. Csak a gyönyörnek éltek és a lány többé egyetlen szóval sem idézte fel a multat, melyet az első éjjelen részletesen meggyónt. Néha,

ha erre gondolt, szinte restelte, hogy olyan nagyon őszinte volt akkor. Azonban a fiu naivsága, tisztasága olyan elemi erővel hatott rá, hogy erényességi rohama a szokottnál is erősebben vett rajta erőt.

A fiu már annyira volt, hogy teljesen természetesnek találta, hogy rendszeresen keresi a lány társaságát. Érezte, hogy valamivel hatalmasabb az a kapocs, amely a lányhoz fűzi, mint az érzékiség. Mikor észébe ötlött, hogy ez esetleg szerelem, maga is megijedt ennek lehetőségétől.

Lassankint azonban mindinkább közeledett az ősz, amikor Janinak az egyetemi városba kellett utazni, hogy ott beiratkozzék a jogra.

Elesen nyíllalott bele a szívébe, mikor először gondolt arra, hogy el kell válnia Elvirától. És emellett észrevette, hogy a lánynak se lesz könnyű a válás. Gyakran rajta kapta, hogy titokban, lopva könnyet töröl ki a szeméből.

Egy napon aztán a fiu nagy dologra határozta el magát.

— Elvira, — szólta a lányhoz — nem akarom, hogy továbbra is itt maradj, ha én messze megyek. Neked is el kell utaznod a fővárosba. Ott leteszed a csuf Elvira nevet, amely multadra emlékeztet és újból Klári leszel. Mint tanítónő privátórákat fogsz adni és lehetőleg gyakran találkozunk.

Elvira az örömtől megdöbbszent a fiu szavaira. Arcán fellángolt az öröm tüze, a következő pillanatban azonban elfehéredett. Ráeszmélt, hogy akármilyen szép is a fiu terve, az keresztülvihetetlen annál az egyszerű oknál fogva, mert a vöröslámpás ház tulajdonosnője nem engedné eltávozni, amíg meg nem fizeti azt az összeget, amellyel ruhák és ellátás fejében tartozik. Ez pedig tekintélyes summa.

Jani pedig egyre szövögette a terveket, hogy majd milyen szépen fognak élni a fővárosban. Nappal a leány leckeórákat ad, ő pedig szépen eljár az egyetemre. Esténként aztán gyönyörűségben együtt lehetnek majd. Már alig várta ezt az időt.

Elvira nem tudta, hogyan adja tudtára a fiunak, hogy a kedves terv megvalósítása a pénzkerés miatt lehetetlen. Halogatta a dolgot napról-napra, de valahányszor Jani Magasfüredről berándult a vá-

rosba, mindig cserben hagyta a bátorsága. Félt, hogy megszomorítja a fiut és inkább hallgatott.

Janinak végre is mástól kellett megtudnia a valóságot.

Bejött egy este a városba, amikor Elvira nem számított a jövetelére, mert hiszen előző napon is együtt voltak.

Mikor a terembe lépett, ott alig néhány lány lézengett. Valeszka jött eléje. Dülöngött s látszott rajta, hogy a kelleténél többet ivott a szeszből.

— Jó estét, pubi, — bugyborékolta ki ajkai közül nehezen a szó — no, ma sokáig kell várnod, amíg Elvirát láthatod.

— Miért?

— Mert misén van, — válaszolt Valeszka és a részeg emberek módjára kajánul nevetett.

Jani csudálkozva nézett. Sokkal romlatlanabb volt még, semhogy a szavak értelmét megértette volna. Kérdezte:

— Ne vicceljen! Nincs most karácsony, hogy éjjeli mise lenne!

Valeszka most már torkaszakadtából nevetett:

— Hallja, de buta maga! Micsoda misén lehet egy lány a bördélybázban? Csakis fekete misén!

Jani fejében derengeni kezdett. Eszébe jutott mindaz, mit az ilyen néven ismert orgiákról olvasott és hallott. Régen tisztában volt azzal is, hogy amíg Elvira a vöröslámpás ház lakója, addig nem vonhatja ki magát az ott uralkodó szokások alól és kénytelen magát odaadni mindazoknak, akik testére áhitoznak. Azt is tudta Jani, hogy Elvira igen sokszor vét a házirend ellen nemcsak akkor, amikor a morális csömör vesz erőt rajta, hanem olyan esteken is huzódzik a csókéhes férfiaktól, amikor Janit várja. Azonban végeredményben mégis csak kellett még a kéjnök életét élnie.

De hogy ezt most olyan brutálisan és kíméletlenül vágta a szemébe ez a vén rima, az mégis úgy érintette, mintha taglóval vágták volna fejbe. Különösen az hatott rá lesújtólag, hogy Elvira ilyen rettenetes bachanálián vesz részt.

— Tudod, pubi, — mesélte akadozó dadogással Valeszka, miközben belekarolt Janiba és egy

diván felé huzta — hát tudod, de gyere, ülünk le, mert én majd eldülök, tudod, az úgy volt, hogy este beállított ide a kövér Lipi bácsi. Ismered Lipi bácsit? Tudod, az a kövér fiatalember, valami mérnök, vagy mi, tudod, de rémsok pénze van, akit csak azért hívnak bácsinak, mert olyan kövér, tudod. Hát tudod, az jött ide este és amikor az jön, akkor mindig van fekete mise, tudod. Először is rendelt annyi likört, hogy mindnyájan hamarosan berugtak, Andor aztán azt mondta, hogy az összes lányokat elviszi a kis szalonba és ott fekete mise lesz. Mindenki tapsolt, de a gazdinka, tudod, azt mondta, hogy nem oda Buda, mert itt a teremben is kell valakinek maradni, tudod, mert hátha még hoz vendéget a fene, tudod, és akkor nem lehet az egész kupolda lány nélkül, tudod. A gazdinka választotta ki azután azokat, akiknek itt kellett maradni, tudod, morogtak is mind, tudod, mert majd a frász törte ki őket, tudod, nem is annyira az élvezetért, tudod, hanem azért, mert tudják, tudod, hogy a mise végén Lipi bácsi bankókat szokott dugdosni, tudod, a lányok perselyébe. En nem bántam, tudod, hogy engem itt hagytak, tudod, mert azt gondoltam, tudod, hogyha kevés lesz itt a lány és az ördög hoz pár pasit, tudod, akkor valamelyik még én rám is fanyalodik, tudod.

Deliriumos kacagás közben fejezte be szavait Valeszka.

Mindabból, amit elbeszél, Jani vajmi keveset értett. Gondolatai egészen másutt jártak. Csak arra ocsudott fel, hogy Valeszka elhallgatott.

Kezével végigsimította a homlokát és inkább a maga számára, mint másnak, mormolta:

— Nem tart már sokáig ez az élet.

— Mi az, hogy nem tart már soká ez az élet, — kíváncsiskodott Valeszka.

Jani tervéről Elvirán kívül még senki nem tudott. Most azonban úgy érezte, hogy szándékait nem titkolhatja többé.

— Igen, nem tart már sokáig az itteni élet Elvira számára, mert elviszem innen. Elmegyünk más városba és Elvira szakít a multtal.

(Folytatjuk.)

Bertácska meztelen

— Eredeti kézirat —

I.

Ismeritek azt a mulatságos dolgot? Az ember át akar sietni az utcán és hirtelen egy másik ember áll előtte, pont vele szemben, és ha az ember jobbra tér ki, az illető ugyanezt teszi, és ha erre balra lépünk, ő is balra ugrik. És így tart ez az ugrádozás a végletekig. A kettő nem szabadulhat egymástól.

— Nem, — mondtam erre én és udvarián, vidáman mosolyogtam. — Nem, így ez igazán nem fog menni, drága kisasszony!

A leány is elnevette magát és gyermekes vidámsággal tekintett nyílt arcomba. Mind a két tenyerét felém meresztette.

— Én most egész csendben meg fogok állni, — ajánlotta.

Erre ravaszul elnevettem magam és üdvözlésként megemeltam a kalapomat.

— Nagyon jó, — mondtam. — Akkor én szintén megállok és egy kissé elcsevegünk, aranyos kisasszony.

És így belejöttünk a csevegésbe. Természetesen nem maradtunk a forgalmas utcán. Egymás mellett haladtunk és az ifjuság életkedvétől fűtve beszélgettünk és kacagtunk, lementünk a promenádra, leültünk a cukrászdában és olyan jó barátok lettünk, hogy megbeszéltük a közös vasárnapi programot. Egy csinos, bájos szerelem lett az egészből.

A vasárnapot az erdőben töltöttük, ugrádozva, mint két vásott kölyök. Beültünk az erdei vendéglőbe, amely telve volt emberekkel, jókedvvel, zajjal. Egy párszor táncoltunk is a plézene ütemeire, fiatal testünk egymásra tapadt. De Berta kikivánczolt a zöldből. Így tehát az erdő egy félreeső zugába vonultunk, bevártuk az estét és a langyos alkonyat mélyén végre megnyertük egymás édes bizalmát, bevallottuk szereimünket és mindenféle csacsiságokat sugdos-tunk egymás fülébe és amikor hazatértünk, ajkunka sok-sok ezer csóktól fel volt cserepesedve.

II.

A másik vasárnap ugyanez történt. Erdei vendéglő és a lombok

alja. Este egy kabaréba mentünk, ahol a forró fénygömbben egy csomó ember tolongott és végighallgatták a színpadon folyó párbeszédet, amelyek mind a női test intim bá-jaira voltak ostoba célzások.

Amidőn harmadik vasárnap ugyan-ezt a tervet akartam Bertának ajánlani, a leány végre nyíltan bevallotta, hogy az ilyen vasárnapok nem okoznak neki nagy örömet. Nagyon határozottan mondta ezt. Látszott, hogy eddig csak várt és tanulmányozott engem.

— Mindig csak ilyen bódékban ültél egész életeden keresztül? — kérdezte tőlem.

— De hisz egészen szép itt minden! — mondtam csodálkozva. — Az egész városban nincsen jobb hely az este eltöltésére. Mi nem tesszik neked egy ilyen kabarén?

Erre Berta elmesélte nekem, amint a csillagok késői fénye mellett virágzó fák alatt hazakísértem, hogy eddig az ő számára a vasárnap mindig mást jelentett. Hogy barátjai és barátnői vannak, akikkel már kora reggel kivonultak, hogy a pompás, fiatal, friss hajnalt élvezhessék, az erdők és rétek szabad, tiszta levegőjét szívhatták, a szántóföldek erős illatát és hogy a megmeztelenített testüket odaadják a víznek, a vidám, játszadozó haboknak és az áldó, gazdag, jóságos napnak. És hogy ez sokkal szebb, mint a bárók tompa levegője, az éjjeli város gyanus sok vágyakozása és gerjedelme.

Buta arcot vághattam. Berta oly meggyőzően és lelkesen beszélt, hogy egészen elképedtem. És mert olyan türelmes csendben álltam helyemen, a lány elhatározta magát, hogy elmondja nekem azt is, amit már oly régen elhatározott:

— Azt gondoltod talán, hogy nem vettem észre, amikor te mindig a szoknya alól kilebbenő combomra kacsintgatsz és hogy milyen nagyon szeretnél tőlem valamit látni? De ha te egy olyan vagy, aki a kabarékban lődörög, hogy leánycombo-kat vizsgálhasson és kétértelmű vicceket végighallgasson és ha mellette mindig rossz gondolataid vannak, hogy nekem rögtön szégyenkez-nem kell, ha megértettem őket... akkor persze te nem jöhetsz oda közénk.

— Az nem igaz, Berta, — dadogtam vörös fejjel.

— De igaz, — mondta — mégis igaz! Ha nem volna igaz, miért len-nél olyan borzasztóan vörös? Azt gondolom, hogy te a szó szoros értelmében véve félnél attól, velünk ott künn meztelenül fürdeni, és hogy se nekem, se másnak nem tudnál a szemébe nézni. És azért nem is visz-lek el oda.

— De Berta, — kérleltem ag-gódva és rábeszélve, mert a leány szép szemeiben most már az izga-lom könnyei égtek és teste remegett.

— Te gonosz vagy, — mondta. — Teveled az embernek szégyenkez-nie kell.

— Drágaságom, — kérleltem do-bogó szívvel.

— Nem, hagyjál! Nem is tudom, hogy lehetek-e hozzád bizalommal. Ilyen vagy te!

Szégyenkezve, megalázva hallgat-tam. Egész jó fiú voltam, bensőm-ben igazat adtam neki, de éreztem, hogy ezt le kell győzőm.

— Ezt többé ne vedd a szememre, Berta. Ha lehetséges, hogy veletek mehessek, úgy vigyél magaddal és majd akkor meglássuk, hogy hogy állunk egymással szemben!?

Kezet fogott velem és mély, kérdő szemeiben megint erősebben és bizva égett a szerelem, mint a kételkedés.

III.

Másnap Berta beszélt a barátaival és barátnőivel, akik a nemes, egész-séges testkulturát üzték és a jövő vasárnap én is velük mentem. Igaz, hogy szégyenkeztem és hogy kissé elfogult voltam, de szégyenkezésem és szorongásom nem a meztelen-ségemet illeték, hanem az eddigi gondolatvilágomat. Mert piszkos az a hiedelem, hogy a meztelen ember valami szégyen, valami csunya és tisztátalan bűnös lenne, és hogy az ember csupán állat egy másik állat részére, csak arra jó, hogy durva gerjedelmeket kielégíthessen. Végre szabad, tiszta tekintettel mertem Ber-tára nézni, akinek teste világosan állt előttem a nap fényében, bizva becsületemben, nemes férfiaságom-ban és szerelmemben. Bizott gon-dolataim tisztaságában és az erőm-ben, amellyel leküzdhetem a nemi vágyakat. És én legyőztem magam-ban a him minden szennyét és nē-mes, tiszta tekintettel, szerelemmel néztem testét, mint valami termē-szetes, igazságos dolgot. Berta hosz-san felém nézett, utolsó kételyei

tűntek most el, és anyáskodóan, boldogan mosolygott rám.

— Látod, — mondta egyszerűen és szerényen. — Nekem mindenem megvan, ami embereknek szokott lenni: van egy testem, van mellem, vannak lábaim és kezeim. Most már nem kell titokban ide oda találgatnod, hogy mi van a ruhám alatt.

Erre az elmúlt napok minden terhe és szorongása, minden gyáva, eltorzult nemi fantázia és titkos perverzitás lehullt rólam. Semmi sem volt ezen a meztelen leánytesten találgatni való, semmit sem kellett titkolt vágygal fellebbenteni róla és felfedni. Istenien egyszerű és meztelenül, mint az élet maga, olyan természetesen, mint fa és bokor és mező és állat és madár, mint levegő és víz és a felhők fenn az égen, úgy állott Berta előttem, minden érzékszavó rejtvény és kínzó burkolódzás nélkül, csupán csak asszony, szerelem és élet. Minden rossz gondolat itt megfordult, legyőzve és lefegyverezve. Hirtelen szép lett számomra az élet, átható igazságtól és tisztaságtól átvilágítva és a köszönet, a csodálat és a boldogság érzetével felfogtam, hogy ezt a leányt nem nyerhetem el és másként nem biztosíthatom a magam részére, mintha sikerülne, a legmélyebb szerelmét és egész tiszteletét elnyernem. Ettől a gondolattól áthatva nyultam el a forró homokon és a pompás, meleg nap sugarait éreztem a hátamon. A világ egyszerű volt, egészséges, meztelen és valóságos, mentes minden eltorzult erőtiktól és mellékgondolatoktól és beteges hajlamtól. Megint láttam a leányt. Bertácska még mindig ott állt a világoszöldben sugárzó nap alatt. Tekintetem körültapogatta ezeket a pompás, szabadon kiemelkedő, erős idomokat, boldogan láttam szép, imádandó tartását egy léleknek, amelyet szerettem és az egyetlen vágy, amely még égett bennem, az volt, hogy ezt a lelket megnyerjem és egészen magamhoz vonjam, mint a tulajdonomat. Lehetetlen volt számomra úgy gondolkodni, mint annak előtte, ma, amikor elfogulatlanul és bizalommal állt előttem Bertácska.

— Eddig, — mondtam a boldogság könnyeivel a szememben, — eddig ismertelek, de most szeretlek!

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerész Dóm-tér 6

SÖTÉT SIKÁTOROK

Írta: „CSÖPPIKE“ — Eredeti kézirat

Csöppikének inkább cikk, mint novellaszerű írása, ahol kiméletlen szavakkal, de szigorú őszinteséggel tárja fel a mai lársadalom torz kinövéseit.

A sikátoros mellékucában ásitott a csend, mind egy ismeretlen állat. Kicsi, elhanyagolt ház állt a végén. Ablakai éjjel nappal gondosan zárva vannak, de kapuja éjjel-nappal nyitva áll. Viszont a nyitott kapu mögött az előcsarnokban zárt börtönös vasrács állja az utat, mintha fenevadakat őriznének mögötte. Unottarcu, vénember cammog elő a kulcsokkal és megcsörrenteti őket, mint a bilincset a rab.

A szalonban nincsenek ablakok, helyüket kopott drapériák foglalják el. Fényes villanyvilágítás, a falakon családias csendéletet ábrázoló olajnyomatok aranyozott keretekben. Halk ketyegésű falióra mutatja az időt. A fal mellett keskeny bársonydiványok, puha székek, kicsi asztalok. Kávéházias kasza. A sarokban az obligát vak zongorás helyett egy lecsuszott Vrangeltiszt veri a rosszul hangolt zongorát. Melankólikus szerelmi dalokat játszik. A terem közepén unottan lézeng néhány kemény faru, gömbölyű keblű leány. Néha néha váratlanul rikoltozni kezd egyik-másik, hogy kedvet derítsen, de hamar abbahagyja. Nyomotta a hangulat. A leányok között kevés a csinos és még ritkább a szép. Egyesek ott-honiasan, egyszerűen öltözködnek, mások rikitóan diszes, izléstelen ruhákban, egyesek fürdőkosztümszerű dreszt hordanak, sőt a matrőruha, akrobatás dresz is előfordul. A lányok feszes teste mellett fiatal gyerkőcök gubbasztanak. Néhány katoná, hivatalnokok, kereskedők, iparosok, ügynökök. Ami a legfurcsább, az, hogy a szerepek felcserélődnek a nemek között. Itt a nők a kihívóak, míg a férfiak tartózkodóak, zavartak. Szégyenkeznek? A türelmetlenebb nők agresszívek. Elvégre az üzlet üzlet. „Hogy vagy, Rózsika?..“ „Hagyd, rosszul... ma még csak három pasasom volt.“ „Nekem hét...“ dicsekszik a Manci, miközben ésbontó pillantásokat vet a nyolcadik vendégre.

Az egyik hivatalnok vörös arccal kel fel és a folyosó felé indul, miközben beleegyezőleg int szemeivel Mancsi felé. Mancsi viszont a madámnak int, aki a kasszához lépve, beírja a vastag, szépen kötött üzleti könyvbe: „Manci... 45 lei.“ A leánynak a konyhából kinyujtanak

egy kancsó vizet és egy tiszta törülközőt...

Manci fogadószobája kicsiny kis fülke. A sarokban vetett ágy, mellette asztalka nippekkel, emléktárgyakkal. Fölötte a falon japán rolló fényképekkel, képes levelezőlapokkal. Emlékek. Illusztrált élettörténet. A mult. És vele szemben ugyancsak a falon a ma. Kis fehér fali polcon preventív szerek. Üvegek, téglék. Nyomatott használati utasítás. Házi-rend. Árjegyzék. Alatta terpeszkedik a szalon. A kis odú levegője fülledt. Pacsuli, szappan, emberi izzadság, jodoform és valami egészen sajátos illatosság. Az ajtó bezárul az ölelkező pár mögött, akik nemsokára vadul hemperegnek majd az ágyon minden ruha nélkül, egy pár rövid másodpercért dulakodva.

Másik kép.

Bár. Fényes, lármás helyiség a város központjában, a templom közelében. Az uccára nyíló tükörfüves ablakok csak hiányosan vannak elfüggönyözve és a járókelők beindulnak. Berendezése alapján véve ugyanolyan, mint a bordélyházé, csak hogy sokkal fényesebb, előkelőbb. Disztelenül fényes kávéházi helyiség, amelynek mélyén trónussá szellemsül a kasza. A középteret asztalok, székek veszik körül, a talak mellett plüssdivánok. Közönsége a „tisztességekéből“ telik ki. A közepén faarcu művésznők táncolnak. Köröskörül az asztaloknál a nézők konzumálnak: egy üvegcsé lőre két-száz leitől felfelé.

Az asztalok között a tipikus mulatóhelyi lábatlankodók köröznek. Öklömmnyi cipőpertliárus, a kacér virágáros leány...

Csodálatos, ha a nők nemcsak a gondolataikat, álmaikat, becsületüket, anyatejüket, hozzátartozóikat, istenüket bocsájtják áruba, hanem nemieségüket is?... csodálatos az ilyen világban?

Ez tehát a prostitúció, amely az által jön létre, hogy a fajfentartás ösztönt az önfentartás szolgálatába állítjuk.

A partihajhász világfi, aki gazdag lányok hozományára pályázik, a férfiprostituált. Férfiprostituált a társadalmi összeköttetéseket kereső gentleman, le egészen a szakácsnő bakájáig

FIGYELMEZTETÉS

Tekintettel arra, hogy olvasóink igen nagy része lapunk egyes számait gyűjti és évvégén bekötte, felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy lapunk bármelyik régi példányszáma a kiadóhivatalban eredeti áron kapható. Ha tehát bármely régebben megjelent szám hiányzik, kérjük olvasóinkat erről minket egy lapon értesíteni és a hiányzó számokat megrendelni. Legcélszerűbb az árát előre beküldeni, mert utánvét mellett küldve 20 lelei drágább. Külföldi olvasóink lapunk bármelyik régebbi számát megrendelhetik ott, ahol a lapot szokták rendszeresen megvenni.

Évvégén az egybekötött számok egy több mint hat kilós hatalmas diszkötésű albumot képeznek, mely bármely könyvtárnak örök díszé marad. Egy ilyen teljes évi album tartalmaz 5 nagy regényt, 1200 drb. kitűnő novellát és számtalan más tudományos és szexuális cikket.

Diszbe kötve bolti ára 2000.— lei

Lapunk múlt évi teljes sorozata

kártonba kötve ára 560.— lei.

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

.....

Egy-, két-, három- és négylámpás
Rádió-készülékek
erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
**Készülékek szakszerű javítása
vagy átszerelése vidékről is.**

.....

A „Káviár” nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timișoara, Belváros Mercu u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

FENYŐ
METALOGRAFIE
TIMIȘOARA
TELEFON: 19-51

ASTRA
FABRICA DE VAC
ARAD

ENERGIA
TIMIȘOARA

FOTOCOPIER
BUCUREȘTI

TÁBLITE DE RECLAMĂ IN METALE
REKLAM FÉMCIMKÉK
REKLAME METALL-SCHILDER

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timișoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Vizumokat

és más meg-
bízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézt

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Elektromos ultraviolett
sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tizséri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kát-
rányszappannal, manikűr, onkolálás és modern hajvágás-
ért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett su-
garakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen
önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és mo-
dern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:

Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

Karácsonyi

számunk

mint minden esztendőben ezuttal is a szokott gonddal és felkészültséggel
már sajtó alatt van és ugy tartalomban, mint külső
kiállításban messzi felülemelkedik la-
punk rendes számain.

A karácsonyi szám

munkatársaink legjobb írásait hozza és talál benne az olvasó

**Győry Endrétől,
Csöppikétől,
Oresttől,
Brandstädter Károlytól,
Pék Dezsőtől,
Bulityán Vilustól,
Wolf Boriskától,
Benedek Margittól,
Kubán Endrétől,
Vágner Oszkártól,
Miss Ellie Mortontól stb. stb.**

Karácsonyi számunk

a rendes időben jelenik meg, melynek kö-
zelebbi ismertetésére még külön kitérünk.

45

V. évf. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timișoara 1927 évi nov. hó 8